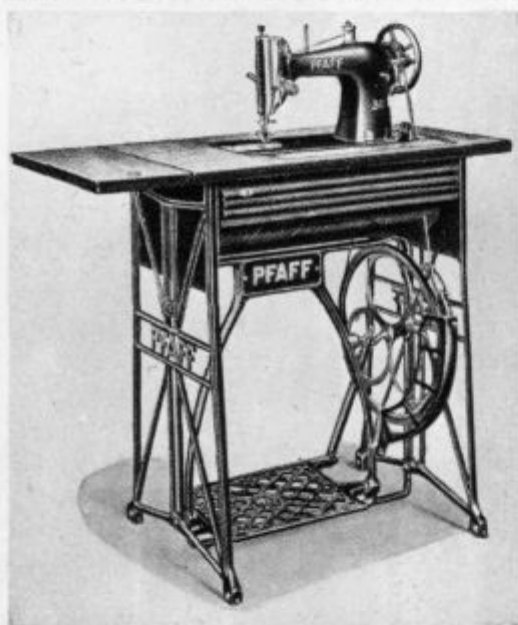

Bogoljub

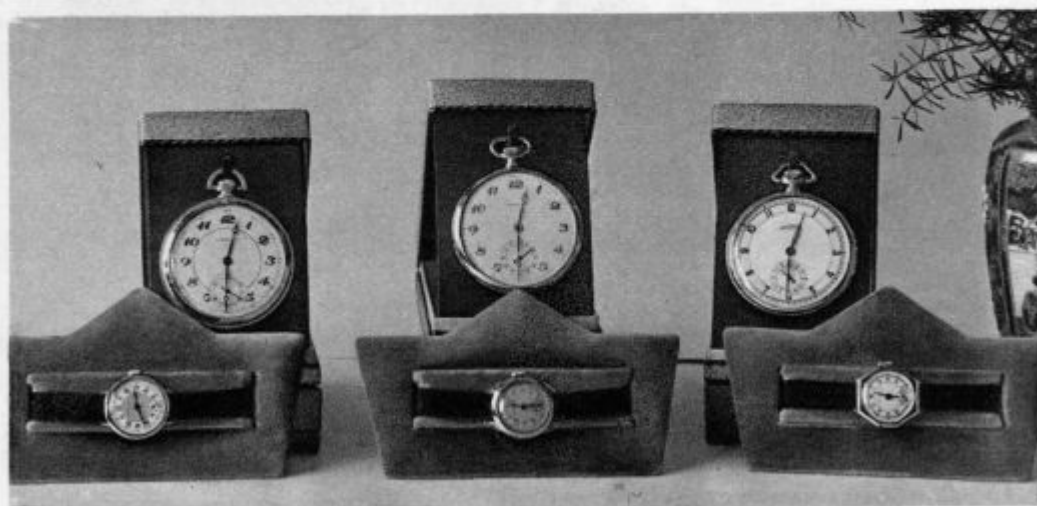

December 1939

Slike predstavljajo
nekaj od

500 nagrad,
ki so razpisane za
doseganje in nove
„Bogoljubove“ na-
ročnike.

Beseda Petrovega naslednika o novem poganstvu

Sv. oče Pij XII. je za praznik Kristusa Kralja poslal vsemu katoliškemu svetu svoje prvo veliko pismo, okrožnico ali encikliko, ki se v latinskem jeziku začinja z besedama Summi pontificatus (pontifikátus) in se bo zato vedno s tem imenom označevala.

To znamenito, z velikanskim zanimanjem pričakovano papeško pismo je zagledalo beli dan prav za štiridesetletnico, kar je papež Leon XIII. na pragu svetega leta 1900 pozval ves katoliški svet, naj se posveti presv. Srcu Jezusovemu. Papež Pij XII. pravi v okrožnici, da se je zadnjih 40 let ta pobožnost razširila in poglobila ter dosegla krono v uvedbi praznika Kristusa Kralja. »Za neštevilne duše«, tako pravi sv. oče, »so prišle iz teh vretec neizrekljive dobrote. Pa jih svet tudi nikoli ni bil bolj potreben, saj še noben čas ni toliko bolehal na duhovni praznoti in srčni revščini. Misli, da je premožen in bogat in da nič ne potrebuje, pa ne ve, da je beden in pomilovanja vreden in ubog in slep in nač.« (Raz 3, 17.)

Zato pravi sv. oče, da ni večje in nujnejše dolžnosti kakor oznanjati ljudem našega časa »nedoumljivo bogastvo Kristusovo« (Ef 3, 8) in razviti pred njimi zastavo Kristusa Kralja.

To je tudi vsebina tega globokoumnega pisma, ki sta ga že na praznik Kristusa Kralja dva največja ameriška dnevnika prinesla v vsem obsegu, drugi svetovni časopisi pa v obširnih izvlečkih. Papež osvetljuje usodne zmote današnjega časa z lučjo Kristusovega evangelija. Posebno pa dokazuje, kako veliko krivico delajo posameznikom, družinam in Cerkvi države, ki si prisvajajo vsemogočno oblast, kakršne jim Bog ni dal. Današnji človek tepta celo naravni red, ki ga je Bog vsa-

kemu v srce zapisal. Ni čuda, da gredo mimo njega tudi države! Iz tega pa ne more priti drugega kot krivica, spori in vojske, in sicer vojske, ki se ne morejo končati s pravičnim mirom. To pa zato, ker je svet odklonil Kristusov evangelij in tako podrl glavni steber pravice.

Preberimo najzanimivejši poglavji o zmotah sedanjih časov in o znakih novega poganstva!

1. O zmotah sedanjih časov.

Sedanji čas je krivim naukom preteklega časa pridejal nove zmote. Pa še te zmote je prignal prav do konca, tako da ni moglo priti iz njih drugega kot zmeda in podrtija.

Bolj ko vse drugo pa je gotovo, da je glavna korenina vsega hudega v današnji človeški družbi to, da ljudje ne delajo več prave razlike med dobrim in hudim. To, kar je v resnici hudo, večkrat imajo za dobro, in dobro imajo za slabo. Tako delajo posamezniki, po tem lažnem merilu se ravnaajo družine, občine, države in druge družbe, in na tak peščen temelj se zida hiša, v kateri naj bi prijateljsko skupaj živeli narodi sveta.

Bog je vsemogočni stvarnik in oče vseh ljudi. Je pa tudi najvišji zakonodavec, vsevedni in pravični sodnik človeških dejanj. Dal je človeku tak razum, da brez večje težave sam spozna: To je dobro, to slabo; to dovoljeno, to nedovoljeno; to je prav, to pa je greh. To je z drugo besedo naravni zakon poštenega življenja.

A celo ta naravni zakon, ki je človeku v srce zapisan, ljudje današnjega časa vsepovsod pozabljajo in prezirajo. Seveda, ker taje Boga ali se zanj ne zmenijo! Ker pa je temelj naravni po-

stavi v Boga, ljudje, ki so Boga odpravili, tudi nimajo več kam opreti svojo nравnost in poštenost. Glas nepodkupljenega razuma se zagluši ali vsaj oslabi, to je tisti glas, ki oznanja celo neukim ljudem in neomikanim rodovom, kaj je dobro in kaj je huđo, dovoljeno ali nedovoljeno, in jih opominja, da so za svoja dejanja odgovorni pred vrhovnim Sodnikom.

V Evropi so spodnesli podlago nравnemu in poštenemu življenju zato, ker so zavręli Kristusov nauk, ki ga prestol svetega Petra hrani in razlaęa. Ta nauk je pred stoletji zgradil enotno Evropo. Krię jo je vzgojil za plemenito, zares ęloveęko, omikano življenje; dosegla je tako visoko stopnjo kulture, da je bila uęiteljica drugih narodov in drugih delov sveta.

Ko pa so se odtręali od nezmotljiveęa cerkvenega uęiteljstva, je veę loęenih bratov prišlo tako daleę, da so omajali celo verski nauk, ki je srce kręčanstva, resnico, da je Jezus Bog. Posledica je bila: vedno hitreęe propadanje duhovnega življenja.

2. Znaki noveęa poganstva.

Ko so Jezusa na krię pribili, pripoveduje sveti evangelij, »se je stemnilo po vsej zemlji« (Mt 27, 45). Straęna podoba teęa, kar se je duhovno zgodilo in se še doęaja povsod, kjer je slepa in vase zaljubljena nevera dejansko izrinila Kristusa iz sodobnega življenja, posebno iz javnega, in je obenem z vero v Kristusa omajala tudi vero v Boga.

Poštenost, po kateri so včasih presojali zasebna in javna dejanja, je šla med staro šaro. ęloveęka druęba se je vedno bolj odteęovala vplivu Cerkve in se ji je zdelo, da nikoli ni dosti posvetna: ęlovek, druęina, druęava, vse se je moralo otresti blagodejnega in ęivotvornega vpliva, ki je izhajal iz vere v Boga in iz cerkvenega nauka.

Tako so se spet vedno jasneęe, doloęneęe in tesnobneęe kazali znaki pokvarjenega in zastrupljajoęega poganstva celo v deęelah, kjer je toliko stoletij sijala luę kręčanske omike. »Ko so Jezusa na krię pribili, se je naredila

t e m a.« (5. rezponzorij v rimskem brevirju na veliki petek.)

Veliko je morda takih, ki so se oddaljili od Kristusoveęa nauka tako, da se niso popolnoma zavedali, kako jih je zapeljal laęni ęar blesteęih besed, ki so jim obetale, da jih bo loęitev od Kristusoveęa nauka osvobodila suęnosti, ki jih je dotlej tlačila. Tudi niso naprej vedeli, kako grenke posledice bo imelo zanje, ker so žalostno prodali resnico, ki nam prinaęa svobodo, za zmoto, ki nas dela suęnje.

Še manj pa so premislili, kaj se pravi, odpovedati se neskonęno modri in oęetovski postavi boęji in nauku Kristusove ljubeęni, ki ljudi edini in dviga, in se prepustiti samovoljnosti uboęe spremenljive ęloveęke modrosti!

Dejali so: Napredovati moramo, pa so nazadovali. Trdili so, da gređo kvišku, pa so zdrknili navzdol. Mislili so, da se blięajo popolni zrelosti, pa so se prodali v suęenjstvo. Razumeli niso, da je prazen vsak ęloveęi napor, nadomestiti Kristusovo postavo s katerokoli stvarjo. Velja jim beseda, ki jo je sv. Pavel zapisal o tedanjih poganih: »Postali so v svojih mislih prazni.« (Rimlj 1, 21.)

Ker je oslabela vera v Boga in v Jezusa Kristusa in v duęah zatemnela luę poštenega življenja, se je izmaknil edini in nenadomestljivi temelj stalnosti in miru, notranjeęa in zunanjeęa, zasebneęa in javneęa reda, na katerem se more graditi sreęa druęav.

Priznamo, da tudi takrat, ko je živel a Evropa v resnięnem bratstvu, ki je bilo sad tistih misli, sprejetih iz kręčanskeęa oznanjevanja, ni bilo brez sporov, prevratov in vojsk, ki so jo puętošile.

Toda takrat so se spori dali poravnati, ker je bila še živa zavest, kaj je prav in kaj ni prav, kaj dovoljeno in kaj nedovoljeno. Zato je bilo veliko laęje sporazumeti se. Ta zavest je brzdala strasti in utirala pot do sprave.

Dandanes pa spori ne prihajajo iz navela prevratnih strasti — kar je pri ęloveku razumljivo — ampak iz globoke duhovne krize, ki je prevrnila postav e zasebne in javne poštenosti. J. Š.

Kdo ne trpi danes, ko vidi, kako gre v dręzavah sila pred pravico, kako izginjajo v šoli kakor tudi v življenju veęni vidiki pred ęasnimi!

Vera je dar boęji. Kdor teęa daru ne sprejme ali ga ni vreden, mu ne pomaga noben dokaz, nobena prięa, pa naj bi jih bilo še toliko.

Katoliška akcija v boju z brezboštvom

V knjigi Estera beremo: »Prišla sta tedaj (perzijski) kralj (Kserks) in Aman, da bi obedovala s kraljico Estero. In rekel ji je kralj: 'Kakšna je tvoja prošnja, Estera, da se ti da, in kaj hočeš, da se ti zgodi?' In mu je odgovorila: 'Če sem milost našla v tvojih očeh, o kralj, in če ti je prav, pusti meni moje življenje, ki te zanj prosim, in moje ljudstvo, za katero te rotim. Zakaj izdani smo jaz in moj narod, da bomo poteptani, poklani in pokončani. Imamo sovražnika... Naš sovražnik in nasprotnik je tale prehudobni Aman.'« (Est 7, 1—6.)

Dandanes je tak prehudobni sovražnik krščanstva: brezvernost, brezbožnost. Pa boste rekli: saj se ni nič posebnega zgodilo, saj se pri nas versko življenje dosti lepo razvija; ne slišimo nič o verskem preganjanju. Kaj torej?

Res je, še je vere, marsikje še veliko vere, žive in resnične, pogumne vere in lepih verskih dejanj. O tem zadosti pričajo naše cerkve, služba božja, zakramenti, dobrodelnost, misijonstvo, verska društva, katoliške šole, skrb za duhovniški naraščaj, pa še to in ono. To le imejmo pred očmi, da se bomo zavedali moči in delavnosti na verskem polju.

A skušajmo videti celo podobo današnjega sveta. Ta podoba nas pa ne bo povsem tako zadovoljila. Najprej je veliko verske mlačnosti in brezbriznosti, na katero zadeneš ob prvem koraku med ljudi. Potem sledi preziranje in nasprotovanje vsemu, kar je verskega; nato že javno delovanje proti veri, ki se bolj in bolj stopnjuje do sovraštva. In to ni samo skrito v srcih nekaterih ljudi, ni le zapisano v učenih knjigah, ki jih malokdo bere, ni omejeno na nekaj slabih društev — brezbožnost, brezverstvo je v naših dneh kolikor toliko povsod razširjeno, o njem pišejo, zanj agitirajo, ga širijo z besedo in sliko, ga oznanjajo otrokom, družinam, ga ponekod celo zapovedujejo z državno silo in postavo, n. pr. v sovjetski Rusiji.

Brezverni ljudje so bili vedno na svetu. To so bili taki, ki se za verske stvari niso brigali. Še celo taki brezverci so bili, ki so rekli, da je za preprosto ljudstvo čisto prav, če je verno, vera le izobrazencem ni potrebna, ker so dovolj učeni in že vedo, kaj je prav in kako je treba živeti. To so bili še krotki sovražniki krščanstva.

Današnji brezbožniki pa govore drugače, in ne samo govore, ampak odločno in veliko delajo. Vero — vsako, a najbolj seveda krščansko — imenujejo opij za ljudstvo, češ da ljudi omamlja in da so si jo izmislili du-

hovniki. Vero in Cerkev delajo krivo za vse hudo, kar teži današnje ljudi, zlasti delovne sloje, za to jim pride prav vsaka laž, podtikanje, obrekovanje, hujskanje. Brezbožniki gredo danes za tem, da zasejejo brezboštvo med ljudske množice, med delavce, kmete, študente. Na nikogar ne pozabijo, vsakega skušajo pridobiti. Njih propaganda je silno delavna in dobro organizirana.

Najbolj se je razvila brezbožniška propaganda po svetovni vojski, ko je v neizmerni ruski državi zavladal komunizem. Že več kot 20 let vsa ogromna sila komunistične države z vsemi sredstvi zasleduje le en cilj: sleherno vero uničiti in ves svet pripeljati v brezboštvo. To je edini zadnji cilj, ki ga seveda ne dosežejo z enim zamahom, a imajo ga pred očmi pri vsakem udarcu, s katerim rušijo vero.

Komunizem pa je v brezbožnem boju dobil še izvrstnega zaveznika v poganskem nacionalizmu, ki spet obvladuje velik del sveta in na svoj način širi brezboštvo.

So pa najrazličnejša sredstva, ki jih uporabljajo za boj proti veri in za širjenje brezboštva. Preračunana so na to, da pridobijo ljudske množice. Zato je treba pisati knjige in časopise, ki vero pobijajo, verske navade smešijo, duhovnike napadajo in Cerkev kažejo kot sovražnico ljudstva. Njih načelo je: Ljudi je treba odtrgati od Boga, zato duhovnik ne sme imeti v šoli verskega pouka, ne zbirati mladine v katoliških društvih. Duhovnika in njegovo delo je sploh treba onemogočiti, zato mu je prepovedan stik z ljudstvom; vzamejo se mu dohodki, Cerkvi se prepove premoženje in vzgojni zavodi in dobrodelnost. O veri in delovanju Cerkve se javno nič več ne izve.

Ko brezbožno seme gre v rast, nastopijo brezbožneži kar odkrito zoper vero in kličejo: »Čemu je vera, molitev, cerkve? Ali te to nasiti, obleče? Kaj ti to olajša delo in skrb za življenje, za družino?!« To bereš in slišiš vsak dan, taki brezbožni propagandi se danes skoraj že težko izogneš.

Najodločneje pa delajo tam, kjer dobe v roke oblast, ki jo izrabljajo z vso silo. Kako so brezbožniki izrabljali svojo oblast leta in leta na Ruskem, v Španiji, v Mehiki? Tako da so mučili in morili tisoče in desetisoče škofov in duhovnikov, zapirali jih v ječe in gonili na prisilno, nečloveško delo. Kradli in zažigali so cerkvene umetnine, razstreljevali cerkve in jih spreminjali v dvorane za ples in kino. V katoliške šole in zavode so spravili svojo brezbožno mladino, ki so jo po-

kvarili z najhujšimi pregrehami in jo vzgajali za apostole brezboštva.

In kakšni so bili sadovi? Za dokaz omenjamo samo to, da so n. pr. v Moskvi na razvalinah cerkvâ postavili spomenik Judežu Iškarjotu, da v Mehiki otroci v šoli na dan 1. maja pejejo slavospev satanu in da jim dajejo podobe križa z oslovsko glavo in napisom »Kristus Kralj«!

Če pomislimo, kaj vse pride s komunizmom, ali bomo dremali in spali? Katoliška Cerkev nas poziva, naj vstanemo iz prenevarnega spanja s Katoliško akcijo. To je edina primerna in uspešna obramba proti nevarnosti brezboštva. Ali ni brezbožna propaganda zasejala med nas katoličane že neko nezaupanje do Cerkve, neko razdvojenost, nemir in strahopetnost? Ali jih ni mnogo tudi v naših krajih, ki že svojim nasprotnikom v tem ali onem dajejo prav? Ali ne skušajo ljudstvo odtrgati od vodstva Cerkve in duhovnikov, da ga bodo laglje pridobili zase, prav kakor je Gospod napovedal: »Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce črede.«

Ako sodelujemo pri Katoliški akciji, bomo sebe in druge obvarovali teh nevarnosti. Poslušali bomo Cerkev in njene poglavarje, ki jih vodi Bog. Držali bomo skupaj in delali enotno, da nas sovražnik ne bo napadal razkropljenih. Podpirali bomo drug drugega, da bomo v skupnosti močni, nepremagljivi.

Včasih je bilo med nami tako: v vsaki hiši so molili in hodili v cerkev, slabih knjig in listov niso naročali, ne brali; po hišah, tovarnah, delavnicah ni bilo brezbožnih agitatorjev, ki bi hujskali k brezverstvu; skratka: bilo je tako, da si svojo vernost lahko opiral na svojo okolico, na zgled drugih, na splošno krščansko mišljenje, na krepki in spoštovani glas Cerkve.

Danes pa je tako, da se je mnogim med nami podrl ta ali oni steber, ki se je nanj nekdanj naslanjalo njih versko življenje. Fant, doma v kmečki hiši, veren, se po nekaj mesecih vrne iz tovarne maloveren, če ne že neveren. Dekle, ki odhaja od doma nepokvarjena v mesto služiti, v brezbožni okolici zgubi vero in poštenje. Po takih potih vdira med naše verno ljudstvo brezboštvo počasi

in brez hrupa, a poslednje reči bodo hujše od teh prvih, ako ne bomo mislili na obrambo v pravem času, to se pravi takoj zdaj. Ta obramba je edinole Katoliška akcija!

Krščanstvo je velika sila, ako imamo resnično živo vero, ako spolnujemo dela po zapovedih božjih, ako v pravem duhu služimo Bogu. Ni je sile, ki bi mogla streti tako resnično vero, kajti v njej je moč božja. Gorje pa, če nam je krščanstvo le nekaj zunanjege, priučena navada, zaradi človeških ozirov, če smo brez Kristusovega duha in zgolj samo posvetni koristolovci. Gorje takemu krščanstvu! To je hiša, zidana na pesek, ki nima temelja. »In ulila se je ploha,« pravi sv. Pismo, »in pridrli so nalivi in privršali so vetrovi ter butnili v ono hišo, in padla je in njena podrtija je bila velika.« (Mt 7, 27.) Brezboštvo je tak vihar, ki ruši z vso silo.

Tej sili brezboštva se je mogoče ustaviti le tako, da katoličani svojo apostolsko delavnost in požrtvovalnost p o d v o j e. Poleg apostolstva duhovščine še apostolat laikov! Oni zajame en del ljudstva, ta naj ohrani in znova pridobi za krščanstvo še drugi del, ki živi še v večji nevarnosti. V preteklosti so nam ohranjale krščanstvo naše cerkve in delo duhovnikov, verska in katoliška društva, poučevanje in organiziranje ljudstva z dobrimi knjigami in listi, s krščansko izobrazbo, s krščanskim javnim delom. Pred nevarnostjo brezboštva nas bo rešilo le organizirano apostolsko delo v Katoliški akciji.

Vsaka doba ima svoj znak. Naši dobi so sovražniki božji dali znak z geslom brezboštva. Kje pa so prijatelji božji, borci za božje kraljestvo? Zbirajo se in organizirajo svoje delo pod geslom Katoliške akcije, da bo s tem naš čas dobil tudi svoj verski znak: pokristjanjenje sveta. To geslo nam je dal naš najvišji pastir že l. 1922, in kaj smo mi že storili do konca l. 1939?

Kdo naj še dvomi o tem, kako zelo je naraslo brezboštvo do usodnega leta 1939? In kdor ob takem širjenju brezboštva — po svetu in tudi pri nas — ne spozna apostolske dolžnosti, ne posluša klica v Katoliško akcijo, je slep in gluhi, je suha veja na deblu krščanstva in naj se vpraša, ali je njegova vera prava!

Al. Strupi.

»Kdor bo vztrajal do konca, ta bo zveličan.« (Mt 24, 14.)

»Videl sem vse, kar se godi pod soncem, in glej, vse je nečimernost in obteženost duha.« (Prid 1, 14.)

»Vse, kar se zgodi, bo Bog vzel v sodbo.« (Prid 12, 14.)

»Ne hodi za svojim poželenjem, in obračaj se od svoje volje.« (Sir 18, 30.)

»Korenina vsega zla je lakomnost.« (I Tim 6, 10.)

»Postopanje (lenoba) veliko huđege nauči.« (Sir 33, 29.)

»Kdor nevarnost ljubi, bo v nji poginil.« (Sir 3, 27.)

»V ognju se skuša zlato in srebro, ljubljenci božji pa v peči poniževanja.« (Sir 2, 5.)

»Bog je ljubezen.« (I Jan 4, 8.)

Po kongresu Kristusa Kralja

(Konec.)

2. Dvajset tisoč otrok.

K sobotni mladinski slovesnosti na kongresu Kristusa Kralja so poslali naši vrli katoliški starši iz vseh krajev Slovenije dvajset tisoč otrok. Privedli so jih skrbni dušni pastirji, požrtvovalne, res ljudske učiteljice in nekateri verni učitelji. Ti so jim doma v otroški govorici dopovedali, kdo je Kristus Kralj, kaj je njegov kongres in kaj pomeni stadion.

Nekdo je dejal, da je stadion dvorana za mladino, Union pa za starejše in velike ljudi. Zato otroci niso šli v unionsko dvorano k francoskim in nemškim, italijanskim in slovenskim predavanjem, ampak so se vlili kakor živ veletok na stadion v morje božjega sonca, ki je tudi prišlo na kongres Kristusa Kralja.

Dvajset tisoč katoliških slovenskih otrok je na stadionu nastopilo s silnim govorom, ki je bil lepši in pomembnejši kot vsi, ki so prišli iz ust starejših in modrejših govornikov.

»Domoljub« je to takole zapisal: »Bili so trenutki, ko je vsak v sebi začutil, na čudovit način spodbujen po tej dobri, nepokvarjeni mladini, da se mora tudi sam poboljšati, spremenjen in očiščen zaobljubiti Kristusu Kralju za vse življenje. Tisoči in tisoči, ki so stali na pobočjih, revni in bogati, dostojanstveni in preprosti, pa so začutili v sebi kakor živo dejstvo to misel: Slovenska mladina, ta sveži, zorni up vsega naroda, je Kristusova. Mladina pa je bodočnost naroda, in kdor ima tako mladino, vekomaj ne bo propadel.«

Da mali slovenski narod na prireditev, kakor je bil kongres Kristusa Kralja, pošlje dvakrat po deset tisoč otrok, to je brez dvoma nad vse tolažilna resnica. S tem se zdi, je pokazal, da sluša Kristusa, ki pravi: »Pustite male k meni priti in nikar ne branite! Zakaj takih je nebeško kraljestvo!«

A vendar! Bodimo iskreni! Če bo slovenski narod ostal na poti, na katero je stopil po svetovni vojski, ali ne bo l. 2000 po Kristusu slovenski stadion za slovenske otroke smešno prevelik!

Ali ne veste, da izkazuje naša banovina poleg hrvatske v primeri z drugimi najmanj rojstev na leto!

Ali niso pri nas župnije, ki so pred tridesetimi leti na tisoč prebivalcev imele še 35 rojstev, danes pa jih nimajo dvajset!

Imenovali bi lahko obsežno slovensko mestno župnijo, kjer za vsakih tisoč ljudi na leto samo sedemkrat krstijo? Sedem pa je mrtvaško število!

In ali niste brali osmrtnico imenitne gospe: podpisane tri družine, ki imajo vse tri skupaj dva otroka, dasi imajo dohodkov za trideset!

Kako to? Ali ni revščina glavni in edini vzrok, da — na žalost — tudi naš mali narod sam sebe mori? In ali bi ne bilo treba pri nas tako storiti kakor na francoskem, kjer bodo po novem družinskem zakoniku od novega leta naprej dajali velike podpore za številne otroke? Gotovo bi vsak socialno čuteč človek odobral, če bi morali bogatini, dvojni zaslužkarji, tisti, ki se otrok otepajo in podobni ljudje — z davki pomagati očetu številne družine, da pošteno preživi svoje otroke.

Kako krivično je na primer to, da mora bajtar, ki ima 7 ali 10 otrok, ali recimo polgruntar, kar je prav ista mizerija, za vsako kilo sladkorja plačati osem dinarjev davka! To je natančno toliko, kolikor ga plača bogataš, ki ima dva ali samo enega otroka, ali pa sploh nobenega več. Teh dinarjev se mi zdi, da se drži kri bledoličnih otrok in solze izmučenih mater.

Na Danskem je sladkor po šest dinarjev kilo. Zelo pa se moti, kdor misli, da so tam tudi otroci tako poceni! Prav letošnje počitnice mi je prišla v roke silno zanimiva knjiga, ki jo je pred 30 leti napisal Danec Wieth-Knudsen z naslovom »Rojstva in napredek«. Pred dvema letoma so jo na mednarodnem kongresu za porast prebivalstva v Parizu proglasili za najtočnejšo; in ko je lani nanovo izšla, se je izkazalo, da še vse drži tako, kakor je bilo pred 30 leti zapisano.

Danski pisatelj je preštudiral, kako je s številom rojstev na Nemškem, Francoskem in Danskem. Prišel je do zaključkov, ki si jih komaj upam zapisati. »Varajo se,« tako pravi, »kateri mislijo, da se nizko število rojstev dvigne z denarnimi podporami, z gospodarskimi in socialnimi ukrepi. Danska je vse to poskušala, že zato, ker je bila marksistično (komunistično) in radikalnosocialistično navdahnjena. In kakšen je bil uspeh? Popolnoma ničev!«

Po njegovem mnenju bi bilo uspešno samo eno zdravilo: »Današnji človek mora temeljito spremeniti svoje mišljenje in se spet navdušiti za materinstvo in očetovstvo, kakor je to bilo pri naših dedih.

»Nekateri mislijo, da je taka sprememba mišljenja nemogoča. Prav, potem je odveč še kaj govoriti. Treba se sprijazniti s tem, da propademo.

Lepota materinstva, ki je navduševala duhove skozi ves srednji vek tja do francoske revolucije, se je čudovito lepo izražala v Devici z Detetom v naročju.

A kaj se zdi lepo današnjemu človeku? Ali je to žena, ki rodi, ne da bi grešila? Nikakor ne? Nikakor ne! Današnji ideal (vzor) je žena, ki greši, ne da bi rodila. To je najkrajše povedana vsa propalost moderne omike.«

Sv. oče Pij XII. pravi v svoji prvi okrožnici, da se današnje človeštvo povrača v poganstvo. A kje se to zgovorneje kaže kakor pri številu rojstev? Ko je Jezus nastopil, so se v rimskem cesarstvu že vseprek branili otrok. Ko je krščanstvo po tristoletni borbi zmagalo, so začela rasti mesta, trgi in vasi in bilo je dovolj ljudstva za velika podjetja.

V 15. stoletju so se izobraženci spet navduševali za staro grško in rimsko poganstvo. Kmalu so se pokazale posledice tudi v družinskem življenju. V Rimu, Firenci, Sieni in še marsikje je bilo vedno manj otrok in vedno več samcev, tako da je bilo treba napotiti s postavnimi ukrepi.

Nagloblje pa je zdrknilo poganstvo prosvetljene, napredne moderne dobe. Stari pogani so namreč vsaj verovali v bogove, od katerih so se čutili bolj ali manj odvisne; današnji pogani pa nekdanje bogove zavrgel in na njih mesto postavil veliko pogubnejše, ki mu puste popolno prostost: svobodno misel, svoboden nauk in ... svobodno življenje. In spet je žrtev — otrok!

Kje so bili zadnja desetletja bolj svobodomiselní, liberalni in socialistični kakor na Češkem? In kako je tam z ljubeznijo do otroka? Prav po kongresu Kristusa Kralja je praški kardinal Kaspar poslal svojim vernikom pastirsko pismo o svetosti krščanske družine. Tu pravi med drugim:

»Statistika nam odkriva strašno resnico. Že l. 1922 se je razdrlo 6187 zakonov, poznejša leta vselej več kot 5000 (gotovo je bila revščina najmanjkrat vzrok ločitve!). Od leta 1932 število razporok hitro raste; 1936 jih je bilo 8608. (Na Češkem za polovico več ko na Moravskem!)

»Spominjaj se svojega Stvarnika v dneh svoje mladosti, preden pride čas bridkosti (starosti, betežnosti, nadležnosti bolezni).« (Prid 12, 1.)

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in v so dušo in vsem mišljenjem in v so močjo.« (Mk 12, 30.)

»Usta, ki lažejo, dušo umore.« (Modr 1, 11.)

Vštric s tem se manjša število novih rojstev.«

Ko je dokazal, kako neutemeljeni so izgovori tistih, ki se otrok branijo, nadaljuje: »Po štetju leta 1937 bi bilo treba na vsak tisoč prebivalcev 18 novorojencev, da bi dosegli število mrličev. Jih je pa samo 13. Če se bo ta narodni samomor nadaljeval, v nekaj desetletjih ne bomo potrebovali niti najmanjšega življenjskega prostora, ker češkega naroda več ne bo in se bo o njem govorilo le kot o ljudstvu, ki je izumrlo.

Blumovi vladi na Francoskem so celo socialisti in komunisti priznavali, da je zelo zboljšala položaj delovnega ljudstva. Toda ali je bilo zato več rojstev? Nikakor ne! Lani (1938) so imeli 40.000 rakev več kakor zibelk! Že pred svetovno vojsko so Francozi pomorili tretjino nerojenih otrok. Na Nemškem, pravijo, je znašalo to število na leto pol milijona! Če je torej na Poljskem padlo 10.500 Nemcev, ali kakor so drugi zračunali, 100.000, ta pokolj v primeri z narodnim samomorom še ni tako velika nesreča.

Ko sem se l. 1934 s Slovenci peljal od Metza proti Verdunu, sem videl ob cesti vse polno vojnih pokopališč. A kaj je to v primeri z brezštevilnimi živimi grobišči! Ko v vojski umirajo tisoči in tisoči, človek plaho vprašuje: »Zakaj Bog dopušča smrt nedolžnih?« Ko pa brezvestne matere, poklicne morilke in diplomirani morilci zločinsko ubijajo svoj narod, si komaj upamo vprašati, zakaj!

Letos po Velikem Šmarijin-u so imeli v belgijskem mestu Lovanju teden trajajoče socialno zborovanje. Proučevali so posebno vprašanje, zakaj vedno manj rojstev. Dognali so, kaj bi morala država z zares socialno zakonodajo storiti v varstvo neimovitih družin; opozorili so spet na papeževo zahtevo, naj bo delavčeva plača tolikšna, da bo mogel živiti družino, a ugotovili so, da za otroka ni druge rešitve kakor ta, da se družine npravno preporode po nauku, ki ga oznanja katoliška Cerkev.

To se pravi z drugo besedo: Kristus mora kraljevati, in »Povsod Boga, v naše družine...!«

In da Kristus mora kraljevati, to je vsem slovenskim družinam na kongresu Kristusa Kralja s pretresljivo prepričevalnostjo zaklicalo dvajset tisoč otrok. J. Šimenc.

»Kaj človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?« (Mt 16, 26.)

»Bridkost in stiska nad vsakega človeka, kateri dela hudo.« (Rimlj 2, 9.)

»Pravičen si, Gospod, in prava tvoja sodba.« (Ps 118, 137.)

»Pomisli, da smrt ne odlašá.« (Sir 14, 12.)

Na očetov klic

12. Kakor na obdelovani njivi.

Mislím, da ste naslov pravilno prebrali: Na obdelovani njivi, ne na obdelani! Tako se namreč godi na tistem polju, na katerega je klical † Pij XI. Jesen je tu, že pozna jesen, poljske pridelke smo pospravili, pa smo obenem že tudi poskrbeli za prihodnje leto. Ozimina je že posejana, praha je tudi že zorana za naslednjo pomlad.

Tudi za kmeta pride čas, ko rad malo pregleda svoje polje in svoje hleve, da preudari in presodi, kako bo v prihodnje kmetoval, kaj bo vsejal na to njivo, kaj na ono tam za vasjo; katero kravo bo prodal in kam jo bo dal, ali mesarju ali prekupcu in katero bo doma pridržal. Da, tudi gospodarstvo ne obstoja samo v delu, ampak tudi v preudarih in načrtih.

Prav tako so se onega dne zbrali naši možakarji in njih sinovi, da so pod vodstvom novega gospoda Frančiška malo pogledali, kako jim kaj uspeva njiva Katoliške akcije, kamor jih je poklical glas vrhovnega očeta. Kratko povedano: nekaj občni zbor so imeli, da govorimo s stališča današnjega družabnega življenja in gibanja.

»Kaj prav za prav hočemo s svojim katoliškim gibanjem?« je počeval voditelj zbor svojih poslušalcev in zborovalcev.

»Ali niso vsi naši ljudje že itak katoličani! Mi pa jih hočemo šele narediti za katoličane. Ali ne zahtevamo preveč? Misijonarji naj delajo nove katoličane. Tam je potrebna KA, pri nas jo imamo pa že davno!« so hoteli vedeti nekateri. Njim ni bilo toliko za delo, le za čast jim je bilo. Radi bi bili nosili lepo katoliško ime, lepota tega imena jim pa ni bila dosti pri srcu.

»Veste možje, kmeta ne naredi samo ime, kmet, kmeta naredi šele delo in ljubezen do doma in do domače zemlje. Ni tisti dober kmet, ki nosi žuljave roke, njegova zemlja pa vpije po gospodarju, ki poseda po gostilnah, in živina kliče po njegovi božajoči roki, on jo pa pusti stradati in jo brez usmiljenja pretepa; tudi pravi kmet si mora svoje ime prislužiti. Katoličan pa prav tako. Ko si bil otrok, je zadostovalo, da si bil vpisan v krstno knjigo in so te imeli za katoličana, odkar si pa postal mladenič in mož, moraš pa v dejanju pokazati, kaj si in kaj nisi. Ne ozirajmo se samo na misijonsko polje, češ tam so še vsi potrebni katoličanstva, tam naj Cerkev zastavi s KA, nas naj pa v miru pusti; veliko bolj se zavedajmo tega, da na našem katoličanstvu sloni velik del misijonskih uspehov. Ali prijatelji, mi se danes nismo

zbrali, da bi presojali pogane in misijonarje, ki med njimi delujejo, danes moramo malo presoditi svoje katoličanstvo.«

»Ali ni dobro in vse hvale vredno?«

Cerkvena zgodovina nam pripoveduje, da so jo tudi katoličani že nekaterikrat prav pošteno zavozili. Imeli so sami sebe za predbore, pa so zašli. Kakor je oznanjeval že prerok Izaija, tisti prizor se je že nekaterikrat ponovil v cerkveni zgodovini: mi vsi smo zašli kakor ovce, vsak jo je krenil na svojo pot. Spomnimo se sv. Hieronima, kako je tožil, da je zavzdihnil ves svet in se začudil, da je arijanski — krivoverski. Pokličimo si v spomin tiste čase, ko je morala nastopiti sv. Cerkev nasproti mlačnosti katoličanov vsega sveta z znano zapovedjo: »Spovej se svojih grehov vsaj enkrat na leto...« Ne pozabimo tistih časov, ko je neki Luter Martin potegnill za sabo cele narode — tudi naš narod mu je sledil v velikih množinah! Kateremu prijatelju zgodovine niso v strašnem spominu krvavi in divjaštva polni dogodki francoske revolucije! Ali pa pogledjmo v čase in dneve, v katerih sami živimo. Zlasti pomisljmo na leta svetovne morije in na leta po njej! Ali ne moremo reči, da je sonce katoličanstva v teh časih zelo potemnelo! Javna vernost in varnost, javna morala, nedelje in prazniki, polja in njive in travniki, naše gore in planine, delavnice in tovarne: Vse po svoje vpije in kriči, da na tleh leže krščanstva stebri stari...

Te stvari je razmišljall v duši g. Frančišek, ko se je pripravljall, da bo svojim polagal na srce vso skrb za podvig katoliškega življenja in delovanja.

»Nujna dolžnost je, da prenehamo katoličani s svojo zaspanostjo in da prinesemo novo življenje iz naših dvoran na naše ceste in ulice. Zato ne bodimo malodušni. Če pogledamo nazaj na načrte, katere ste naredili pri svojem prvem koraku v vrste KA, vidimo, da se nam ni vse posrečilo. Marsikje smo obstali in obtičali.«

Po dvorani so nekateri začeli stikati glave in se posmehovati.

»Saj smo sami vedeli, da ne bo šlo. Ampak nekateri so tiščali in zahtevali, da morajo ves svet prenoviti kar čez noč. Sedaj pa imajo!«

»Kar mirni bodimo in nikar svojega dela ne obsojajmo. Skušnja nas bo najprej in najbolj izučila. Zdi se mi, da ste si stavili preobširen načrt. Res, vse ste hoteli kar v enem

letu predrugačiti in preosnovati. To pa ne gre. Naše delo ni in ne bo delo enega leta, tudi ne delo enega desetletja. Spet se učimo od naših kmetov. Poglejte, koliko časa že sejejo in branajo in orjejo in okopujejo in plevejo in čistijo svoja polja in svoje njive. Pa se ne uženejo in ne utrudijo. Vedno znova začenjajo in obnavljajo svoje delo. Ali kdo je, ki bi se jim posmehoval! Vsak pravi, da delajo pametno.«

Nemir se je polegel. Zborovalci in dajalci računa za preteklo leto so uvideli in spoznali, kako blizu imajo nauk, ki jim pove, da njih delo za obnovev katoliškega življenja ni bilo brezuspešno. Le počasi, a vsaj vidno gre naprej. Če se za časni blagor trudimo leta in leta, opravljamo isto delo leto za letom, samo način svojega dela izboljšujemo — včasih smo delali z lesenimi plugi, danes imamo železne, včasih smo se vozili z nerodnimi vozički in vozovi, danes prevozimo isto pot z avtom — tako moramo tudi mi ostati zvesti načrtu deseterih božjih zapovedi, samo način svojega delovanja moramo nekaterokrat presmeriti. Včasih je zadostovalo, da smo bili globoko verni in pošteni samo v domači hiši, danes moramo zanesti versko življenje v jav-

nost; danes moramo svetu pokazati, da svet vidi naša dobra dela in po njih vidi in spozna našega Očeta, ki je v nebesih.

»K obhajilni mizi in od te mize na delo, na polje, v tovarno, na cesto, kamor nas vodi naš poklic, vedno in povsod pa kot otroci božji. Današnji čas hoče izriniti Boga iz javnosti, mi moramo Boga spet v javnost vrniti in javnosti spet tako rekoč vrniti.«

Letni obračun je minil. Zborovalci so se razhajali. Zdelo se jim je, da jih je minila prejšnja malodušnost. Odhajali so od zborovanja v trdni zavesti, da so se v resnici trudili, da so po svojih močeh delali, pa doslej niso imeli od svojega dela kaj pokazati. Zdaj so zvedeli, da so k svetovnemu delu KA prinesli vsaj majhen drobec in bodo to delo morali nadaljevati kakor svoja stanovska dela in opravila skozi vse svoje življenje, dokler jim bo tekla ura sedanjega življenja, in da bodo s svojim delom prenehali, ko jim bo Stvarnik vesoljstva navil svoje kolesje pri uri, ki bo začela teči tam za bregovi večnosti... Vedno torej kakor na obdelovani in vendar še ne obdelani njivi! Naše delo bodo poživljali in obnavljali in nadaljevali celi rodovi.

J. Langerholz.

Najlepši

*V dušah je praznik, v srcih veselje,
danes pri tebi, Marija, so želje.
Ti si kot lilija lepa,
Ti si kot biser žareča,
čista ljubezen je tvoja obleka,
cvetje dehteče tvoj mili obraz.
Sreča nedolžna v očeh ti počiva,
nežna milina iz njih se razliva.
Sonce si ti in na tebi ni sence,
Roža si ti, ki ji cvet ne ovne...*

*Bog ti deviško telo je ustvaril,
z milostno lučjo ti dušo obzaril;
lilija bela te je že krasila,
preden vsa sveta na dan si priklila.
Svetu si cvetje deviško zastrla,
da si Ljubezni ga sveti odprla.
Tvoja ponižnost, prekrasna zavesa,*

*je odgrnila zaprta nebesa,
božjega Sina z višav privabila,
njena vonjava je svet napojila.
Bog te je Sinu za mater izbral,
biser najdražji je v varstvo ti dal.
Luč si veselja življenju prižgala,
ključ do presvetih zakladov nam dala.
Večna Lepota ti dušo obseva,
Tvoja krasota Boga razodeva,
lepa, brezmadežna, sveta!*

*Najbogatejša nevesta,
čista, preblaga in zvesta,
mati skrivnostna in sončna Devica,
svetim najdražja, predobra kraljica,
prosi za revne otroke solzá
svojega Sina — Boga!*

Gr. Mali.

Ne pozabite na 500 vrednih nagrad, ki bodo razdeljene med dosedanje in nove naročnike »Bogoljuba«!

Dolžnost vsakega člana Marijine družbe je, da pridobi vsaj enega novega naročnika »Bogoljuba«!

Dve služkinji

(Konec.)

»Kje si pa doma?« je vprašal Francko mali Borut zvečer, ko sta šla g. Strudelband in gospa v gledališče.

»S hribov, daleč od tu!« je odvrnila Francka, ker ji je bilo vprašanje čudno novo.

»Za Golovcem?«

»Še bolj daleč!« se je izgovarjala, čeprav še ni vedela, kje je Golovec.

Borut se je zamislil, mislil in sklepal in kar zasmilila se mu je, da je tako daleč doma.

»Pa je lepo tam?«

»Joj, pa kako!« je ušlo Francki, da je Borut ni več upal spraševati. Obrnil se je v steno in se potuhnil, kot bi spal. Tudi Francka je mislila, da je zaspal. Pokleknila je ob svoji postelji in jela moliti, da je bilo slišati kot pritajeno šušljanje. Borut je vse to čul, skrivaj zaokrenil glavo in prisluškoval. Ni se spominjal, da bi katera prejšnjih strežnic klečala ob postelji, in ni mogel razumeti, zakaj to.

Borutu je bilo čudno tesno in kar samo ga je sililo, da je vprašal Francko:

»Zakaj si pa klečala?«

»Molila sem!« Francko je prevzela misel, da je v hiši, kjer ni opaziti nič verskega.

»Kaj si molila? Kaj pa je to?«

»Boga sem častila!«

»Kdo pa je Bog?« je hitel Borut z vprašanji, ki jih je Francka z razlagami komaj dohajala.

»Najvišji Gospod, ki je vse ustvaril,« je razlagala v živi vne- mi, ki se ji je pojavila kar nena- doma.

»Kaj pa naš kralj, ali ta ni večji?« je skoraj užaljeno zastavil Borut.

»Ne! Bog je Kralj vseh kraljev sveta!«

»Kakšen pa je?«

»Ne vidimo ga zdaj. V lepih nebesih, kjer je neskončno veselje, prebiva in tam vlada ves svet. Šele po smrti bomo tako srečni, če bomo lepo, pošteno, sveto in pravično živeli, kakor On sam hoče. Če bi pa Boga močno žalili in ne spolnjevali njegove volje, če bi kot grešniki umrli, bi bili pa zavrženi v strašno brezno, v pekel, kjer je večni ogenj,« je razlagala Francka. Borut je pa poslušal in si

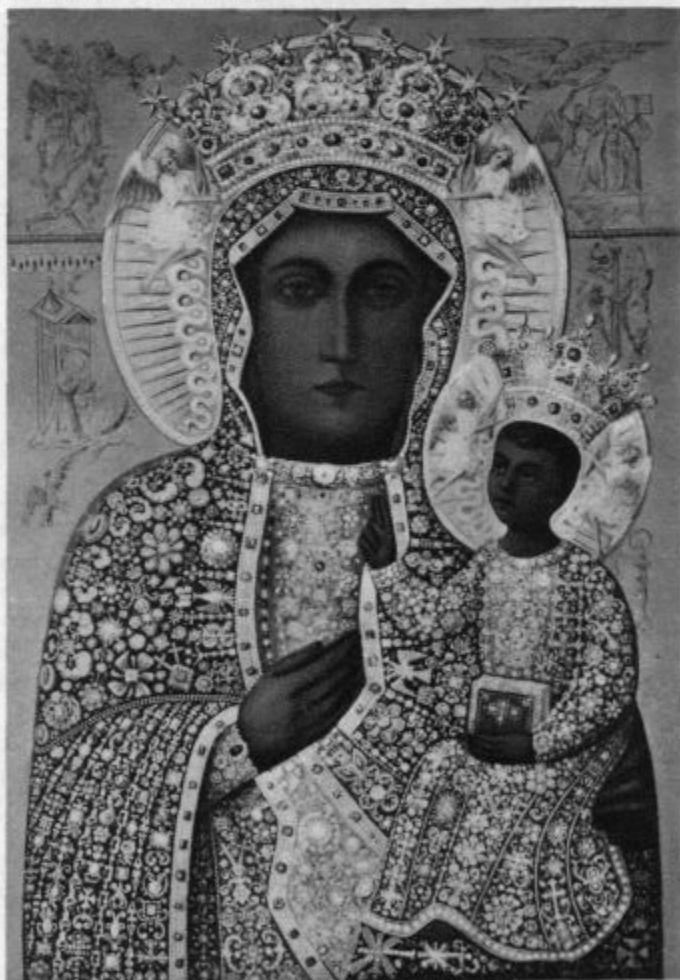
ustvarjal čudovite slike. Kar zahotelo se mu je, da bi znal moliti in se prikupiti Bogu.

»Pa kako veš, da je Bog,« se mu je vrnilo vprašanje.

Francka je bila v zadregi in ni mogla takoj do besede. Borutova vprašanja so se ji zdela težja kakor pa vprašanja, ki jih je v šoli zastavljala katehet, učen in svet mož.

Pa so se ji stavki kar sami zgostili in misli same razpredale.

»Bog je poslal svojega božjega Sina Jezusa na svet; bilo je to že davno. Ta je učil ljudi božje resnice in nauke o Bogu, sovražniki so ga pa zatožili in brezbožni oblastniki so ga pribili na križ. Jezusova smrt je bila potrebna, ker s smrtjo na križu je rešil ves svet, vse ljudi, mene, tvojo mamo, tebe in nas vse.«

Mati božja Censtohovska

v sloveči božjepotni cerkvi v Censtohovi na Poljskem

Mati božja Ostrobramska

v božjepotnem mestu Vilno (lit. Vilnius). Tudi ta podoba Marijina je silno v časti. — (Vilno, nekdanje glavno mesto Litavije je sedaj zopet zasedlo litavsko vojaštvo. Od svetovne vojne sem je pripadalo Poljski.)

Borut jo je le malo in še to le megleno razumel. Kako tudi, saj mu padec in greh prvih staršev, Adama in Eve, ni bil prav nič znan.

»Še mene nauči moliti!« Glas mu je bil čudovito vdan, kot bi mu bilo ta trenutek stopiti pred Boga.

»Bom!« je pritrdila Francka mehko in hkrati občutila v duši čudovito lahkoto in zadovoljstvo.

»Kje pa je Bog?« so se Borutu spet preokrenile misli.

»Saj sem že rekla, da v nebesih!«

»Ali je to mesto?«

»To je kraj, kjer so okrog božjega prestola zbrani sami svetniki, to so sveti ljudje, ki jih je Bog po smrti k sebi sprejel v prelepa bivališča, v nebesa; tam so tudi angeli, poslanci božji in varuhi naši.«

Še in še bi rad deček spraveval, pa ga je premagalo začudenje in je v premišljevanju zaspal.

Tisto noč je Borut sanjal o Bogu, o nebesih, o strašnem peklu in o predobri Francki, ki ga bo naučila moliti, da bo tudi on mogel v nebesa.

Francka pa je sanjala o obeh domačih pogančkih, ki jih bo skušala rešiti in približati Bogu.

*

»Dopoldne pomagajte kuharici, pospravite sobe, vam bo že pokazala; popoldne pa pojdete z otrokoma v Tivoli,« je ukazovala drugo jutro gospodinja. Francki se je nerodno zdelo, ker jo je gospa vikala. Videlo se je, kako jo je občila rdečica.

Kuharica je bila dokaj osorna, vendar pa mirna. Vsak trenutek je hotela kazati, da zna le ona nekaj, Francka pa nič, in da naj lepo molči, da si bosta dobri.

IX.

Tisto popoldne je morala z otrokoma v Tivoli. Pot ji je kazal Borut, ki je bil ves še zasanjan v Boga, v nebesa in pekel. Tivoli je bil Francki neznan svet. Takega cvetja še ni videla, tako lepih potov še ne.

»Francka, moliti me nauči!« je zaprosil Borut na klopici, kamor so sedli; Fedor pa vprašanja ni razumel.

»Saj res!« se je spomnila Francka in vest ji je takoj očitala, da sama ni prišla na to, ko mu je vendar snoči obljubila.

Francka je pozabila na Tivoli in na vse okrog sebe in še ozrla se ni, če je začula škripajoče korake ali pa glasen smeh.

S svojo okorno roko je sklepala Borutovo in uravnavala prste, ko je začela pouk.

Šlo je nekam trdo; besede: »V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha«, je Borut trdo izgovarjal. Ker mu ni šlo gladko, mu je bilo že žal, da je prosil Francko, naj ga nauči moliti. Fedorju se je vse to čudno zdelo in kar nehote je poskušal tudi napraviti križ.

Borutu se je že bolj posrečilo. Prečudno zadovoljstvo mu je sijalo iz oči, kot človeku, ki se je dokopal do nečesa novega. In ko je zmožel že del očenaša, se je čutil junaka in učenjaka in tudi Francka je bila vsa srečna. Sklenila je pri sebi, da bo vsak dan in vsak

Razpisujemo

500 vrednih nagrad

Dne 17. januarja 1940 bo z žrebanjem razdeljenih 500 vrednih nagrad med dosedanje in nove naročnike »**Bogoljuba**«, ki bodo plačali naročnino za celo leto 1940 do 15. decembra t. l. pri poverjeniku ali pa direktno pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica 6.

Nagrade so: šivalni stroj, razna kuhinjska posoda, kosi blaga za obleke, razne devocionalije, knjige itd.

1. Kdor že sedaj naroči »Bogoljub« in plača naročnino za celo leto 1940, ga bo do konca leta 1939 dobival zastonj!

2. Vsak, kdor nam pridobi 5 novih naročnikov »Bogoljuba«, ki bodo poravnali naročnino za celo leto 1940 do 15. decembra 1939, bo sam dobival »Bogoljuba« celo leto 1940 zastonj. — (Poročila o novih naročnikih in naročnino zanje moramo prejeti do 17. decembra t. l.) Zglasite se pri poverjeniku »Bogoljuba« v Vaši župniji, kjer boste dobili nabiralne pole in navodila. (Tam, kjer ni skupnih naročnikov, bomo pa poslali vse potrebno na naslov posameznika.)

Nove naročnike lahko prijavite pri poverjeniku ali pa pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani.

Pripominjamo, da bo »**Bogoljub**« odslej vsebinsko še bolj členovit, po obsegu razširjen, v dosedanjem formatu še bolj prikupljiv. Slike s klišeji bodo številnejše. List se bo prav posebno posvetil **krščanskim družinam**, kjer se s svojim lepim zgledom in dobro besedo udelejujejo zlasti člani in članice **Marijinih družb**, katerih glasilo je »Bogoljub«. (Več o tem bomo objavili še v »Bogoljubu«.)

Zato ne odlašajte, marveč takoj naročite »Bogoljuba«! Bogate nagrade Vas čakajo!

Uprava »Bogoljuba«

Letak izročite tistim, ki še niso naročeni na »Bogoljuba«!

večer uvajala malega Boruta v nove molitvice, tudi take, ki v molitveniku niso napisane, pa jih je učila mati tako, kot so šle iz roda v rod.

Ko sta bila Borut in Fedor sama, se je Borutu zdel bratec zelo otročji. Zdelo se mu je, da ne zna na nobeno vprašanje odgovoriti in da je še premajhen, da bi se sploh mogel z njim družiti, saj pojde drugo leto že v šolo.

»Borut, kaj boš ti, ko boš velik?« ga je ogovoril Fedor kar iznenada; takega vprašanja se Borut ni mogel nadejati in se je za trenutek zamislil.

»Kaj? Gospod bom in pa očka!« mu jo je zasolil.

»Veš kaj bom pa jaz?« se je razkoračil Fedor.

»No?«

»Bog!«

Boruta je zbudilo, pa ni mogel razumeti zakaj, do besede pa tudi ni mogel priti.

»Veš, Bog je največji gospod! Saj je Francka povedala!« je hitel Fedor zmagoslavno. Borut je pa obmolnil in tiho jel moliti očenaš za svojega bratca.

»Tepček!« mu je na koncu zabrusil in nekako užaljeno zbežal v sobo.

»Kaj se pa prepirata?« je vprašala mati, ki je slišala besedo tepček.

»Fedor pravi, da bo Bog, ko bo velik!«

»Bog je največji gospod, saj je Francka rekla,« se je jecljaje vmešal v razgovor Fedor.

Mati pa je molčala in šele na samem pobarala Boruta, kako in kaj je s Francko in kaj počenjajo, ko so sami.

»Moliti naju uči. Jaz že znam moliti. Moliti moram, da bom prišel v nebesa.« Mirno in dostojanstveno je razlagal materi. »Vsak večer molim za očka in zate, da bi tudi prišla v nebesa.«

Materi se je v duši mečilo; spomini na šolska, dekliška leta so se dvignili.

»Eh, leta, leta! Ampak lepa so pa le bila!« si je dušila te spomine.

»Naj bo že, kar je,« je zamahnila z roko, Borut je pa ni razumel. Ni mu šlo v glavo, da ga ne pohvali, še manj mu je pa šlo v glavo, zakaj očka in mama ne molita.

„Blagor ji, ki je verovala, zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod“. (Lk 1, 45.)

Od tistega dne dalje pa je še bolj vneto molil in v otroški molitvi našel prečudno srečo.

Francki pa so urno minevali dnevi. Privadila se je vsega, tudi nekaj prijateljic si je izbrala med družnicami in sovrstnicami. Slišala je čudne in žalostne zgodbe o nepoštenih postrežnicah, ki so na Boga pozabile, se zapustile in se še v nepoštenje vrgle.

Ni ga bilo večera, da bi ne pomislila na dom. Bili pa so večeri, zlasti v deževju, ko jo je zgrabilo, da bi šla domov. Doma ob takih večerih zbirajo fižol in tudi pšenico, na mizo pa priroma skleda krompirja in domačih jedi.

X.

Borut in Fedor sta se oklepala Francke bolj kot svoje matere. Borut je znal že kopicu molitev in tudi Fedor je nekam po svoje že jecljal Očenaš.

Mati je vedela za to in morala priznati, da sta se otroka spremenila, da sta bolj ljubka, bolj mirna in neverjetno poslušna. Francko je rada imela, kakor da bi bila njena hčerka.

Le gospodu Strudelbandu je bilo vse to tuje in mu žena tega tudi pripovedovati ni upala. On je vse verske obrede in vse, kar

Julij Quaglio: slika na svodu stolnice sv. Nikolaja v Ljubljani
Ustanovitev ljubljanske škofije. (Glej: Naše slike!)

je bilo v zvezi z vero in Bogom, sovražil, zahajal v skrivne družbe, kamor žene ni jemal s seboj, češ da je to zgolj klubska seja. Ljudje so vedeli povedati, da hodi v framaonske kroge in da je sploh izstopil iz vere.

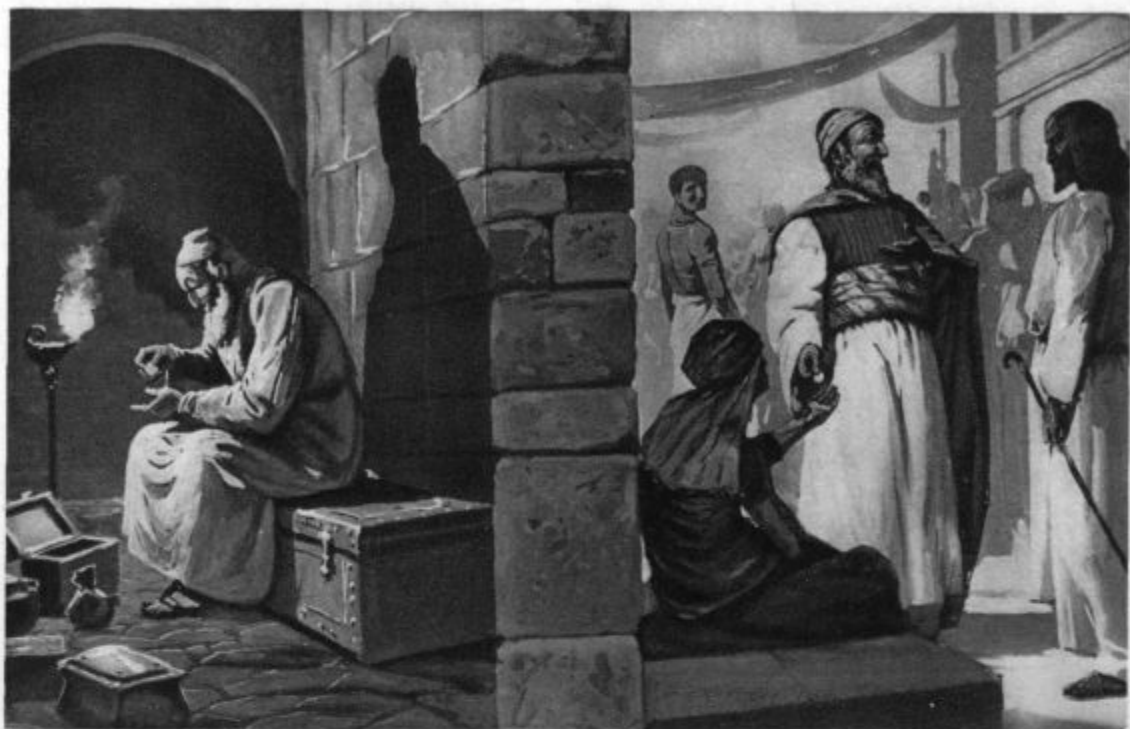
»Morda ga pa le obsonči milost božja!« se je tolažila Francka, ko je poslušala Boruta, ki je molil za mamo in za očeta.

Gospa je bila srečna in sama si je priznavala, da je srečo prinesla Francka v hišo. Francki je postregla zdaj z novo, svilenoro ruto, zdaj spet z novim predpasnikom, nogavicami, robci in podobnim. Če je pa morala

na izlet, jo je založila z jestvinami. Francka ji je bila hvaležna in kjerkoli je mogla, ji je tudi vidno pokazala svojo hvaležnost.

Tiste dni se je pa jela razpletati govorica o vojski. Vse je šušljalo, da se na mejah zbirajo tisoči in tisoči vojakov. Francka je čula le medlo šušljanje, vendar pa jo je že to pretreslo: morda bodo morali v vojsko Tone, Janez in France in morda celo oče...

Drugi dan gospe ni bilo na spregled. Šele malo pred deseto je poklicala Francko. Francki se je zdelo, da se je gospa čez noč postarala; oči so ji bile zatekle in glas se ji

Jezus obsoja farizeje

je čudno tresel, da jo je Francka že hotela vprašati:

»Gospa, ali ste bolni?« Prehitela pa jo je gospa:

»V Mestno hranilnico boš morala po denar. Tu imaš dve knjižici. Prva je gospodova, druga moja; o tej ne črhni nikomur besedice! Čakaj, dokler ne dobiš! Za denar je nevarno, vojska se kuha!« Njene besede so bile tako plahe, da je Francko kar osupnilo. To ni bila več tista gospa, ki je znala ukazovati; to je bila gospa, kakršno je mogoče le izmoliti.

Francko je zasklelo v očeh in hranilni knjižici sta jo spekli v rokah, še bolj jo je pa zaskrbel misel, kaj bo s Tonetom, Janezom in Francetom in kaj z očetom, če bo vojska. Saj bi mati skoprnela in sama bi od strahu umrla.

Francka je hitela v hranilnico, da bi prej prišla na vrsto. Cela procesija je že čakala na denar.

Zdaj in zdaj jo je predramil glas iz procesije.

Mlad gospod za ozkim okencem ob velikanski železni omari ji je naštel za čudo denarja. Toliko ga Francka še nikoli ni videla, kaj šele da bi ga imela v rokah. Vse je zaprla v torbico in nič ni čutila na sebi pogledov začudenih oči.

»Le za koga si dvignila toliko denarja?«

Gospa je bila še bolj žalostna. Preštela je denar in ga spravila v železni predal. Ne-

kaj pa ga je dala posebej, kakor bi ga hotela skriti pred možem.

»Dolgo si morala čakati, kaj?«

»Ko je bilo pa toliko ljudi!«

»Vem!« je odvrnila gospa in stisnila Francki desetak.

Tisti večer je Francka premišljala le o vojski in Borut in Fedor sta z njo vred molila le za to, da bi ne bilo vojske.

XI.

Tudi Strudelband se je bal vojske, najbolj pa se je bal za vilo, če bi jo mu uničile bombe.

Mračno je sedel v jedilnici, zraven zaskrbljena gospa in oba otroka.

»No, Čehi so se vdali. Sudetske dežele bodo zasedli Nemci. Poljaki tudi dobe svoje,« je momljal Strudelband, ko je bral najnovejša poročila. Kar razjasnilo se mu je, ko se je nenadoma užgalo upanje, da ne bo vojske.

»Kaj bo potem z vojsko?« je zastavila gospa. Morda bi bila še kaj vprašala, pa jo je prehitel Borut.

»Nič ne bo vojske, jaz, Francka in Fedor molimo vsak dan. Bog ne bo pustil vojske. Saj je Francka rekla, da nas bo Bog uslišal,« je hitel in kar gorelo mu je iz oči, saj je očku in mamici dopovedal, da ne bo vojske.

»Dobro, dobro!« je rekel dečkoma, mati pa je sama namignila in Borut jo je takoj

Sprevod Marijinih kongreganistov v Dublinu na Irskem ob praznovanju svetovnega marijanskega dneva — sredi maja 1939

razumel, da naj s Fedorjem odideta. Pa mu ni bilo žal, da je moral iti, saj si je veliko bolj želel razgovora s Francko, ki jo je razumel, kot pa da bi poslušal očka in mater, ki sta govorila o stvareh, ki jih ni mogel razumeti.

»Tako! Saj veš, kaj sem ti tolikokrat pravil. Ne maram, da bi moja otroka kdo pital s strahovi, bajkami in vražami. Danes ni več čas za take stvari. Danes ukazuje sila telesa in sila duha, to je možganov, ne pa obledelo čustvo. Povem ti že naprej, da ugovorov ne bom trpel. Dekla bi morala le paziti na otroka, to je bila njena naloga, in pa pospravljati; vzgoja otrok, to je pa predvsem moj in šele potem tvoj posel. Izplačaj jo in dovolj!« je udarjal Strudelband in glas se mu je tresel.

Zena je le predobro vedela, da je vsaka beseda zaman. Nemo je odšla in strašno jo je klujuvalo v duši, da bo morala Francki odpovedati, ko pa ni nič zagrešila.

»Kako ji naj porečem in kako naj se ji opravičim?« je ugibala.

»Na vojsko se izgovorim in doto ji dam!« je ujela dobro misel, ki se ji je zdela plačilo za Francko in maščevanje za moža. Kar vseč ji je bila ta misel.

Francka se je zjokala in zjokala sta se tudi Borut in Fedor.

»Saj ne bo vojske, Bog nas bo uslišal, molili smo!« je ihtel Borut in držal Francko za roko.

»Nič ne bodi huda, kar je, pa je. Knjižico imaš tu in najlepše spričevalo sem ti napisala. In tu imaš plačo še za prihodnji mesec, tole pa za priboljšek ali če hočeš — za doto!« Dala ji je dvajset tisoč dinarjev iz svoje hranilne knjižice.

Francka je strmela in ni mogla razumeti, ne denarja vzeti. A gospa jo je odločno zavrnila: »Denar je moj in s svojim denarjem storim, kar hočem.«

Francka pa je jecljala: »Ne in ne,« in že zaradi Boruta in Fedorja bi bila rajši vrnila, le da bi ostala v hiši.

*

Popoldne je pospravila in se šla poslovit k prijateljici v domu za služkinje.

»Nič ne bo vojske!« ji je zatrjevala prijateljica, »naš gospod predsednik so nam povedali, da so se pobotali. Molitev je pomagala!«

Francka se je čudila, da gospa o tem, da vojske ne bo, nič ni vedela, saj ji še na misel ni prišlo, da ji je bilo odpovedano, ker je učila moliti Boruta in Fedorja in ju je versko vzgojevala.

»Kam pa misliš sedaj,« jo je vprašala prijateljica.

»Jutri bi šla kar domov, da se pogovorimo, kako in kaj.«

XII.

V hrib se je poganjala Francka, nosila velik kovčeg in povsod se je smejalo sonce.

»Še tole globel prelazim, pa bom doma!« se je tolažila, ker se ji je pot zdela neznanško dolga.

Za mir prosi

Rada bi bila že doma in razodela materi, bratom in očetu svojo srečo in sporočilo, da bo zdaj lahko zacelila grunt.

Dom se ji je nasmehnil kot še nikoli. Vse je bilo še pri starem.

»Francka!« je kriknila mati. Glas ji je bil čudno votel, da je Francko pretreslo.

»Francka je doma!« je zavpila v hlev in ji stiskala roke.

Tone in Janez in France in Lovriček in za njimi oče so hkrati vdrli v hišo in vprašanji ni bilo ne konca ne kraja, da bi Francka skoraj pozabila povedati, zakaj je prav za prav prišla domov.

»Tole je pa vaše, mati in oče, za grunt!« in roka ji je zadržala, ko je segla po tisočakah. Oči vseh so obstale in nihče ni mogel spregovoriti. Oče in mati sta le z glavo zmajevala in nista vedela, ali se jima sanja, ali je vse to resnica, kar vidita.

*

Tisto noč skoraj nič niso spali. Francka jim je morala pripovedovati od konca do kraja in spet od začetka, odgovarjati Tonetu, Francetu in Janezu ter Lovričku, pa spet očetu in materi.

Pripovedovala je o dobri gospe, o strogem gospodu, o izletih in svojih prijateljicah in še povest jim je morala povedati, ki jo je v Ljubljani najprej prebrala.

»Sedaj pa ostaneš doma,« je nežno povzela mati, »jaz sem že slabal«

»Nikamor te ne pustimo!« so dodali bratje.

»Pa ostanem!« je le pritrdila, čeprav bi ji bilo največja muka posloviti se spet od doma.

marijina Družba gospodov v St. Paolo (Brazilija)

Čez mesec dni je bila streha popravljena, hiša prebeljena; poleg tega so prikupili kos planine in hlev se je povečal za dve kravi. Pred ognjiščem se večinoma vrti Francka

in veselo prepeva Marijine pesmi. Misli pa ji uhajajo na Fedorja in Boruta in na dobro gospo, ki je ljubila ubogo služkinjo in sovražila sebični denar.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Značilna tridnevica za mir. Sveti oče Pij XII. zaupa posebno na pomoč sv. Terezije Det. J., zato je poslal v Lizijé kot svojega zastopnika k tridnevici za mir beneškega patriarha, kardinala Piazza, ki so ga vse oblasti slovesno sprejele. Na koncu tridnevne je bila svečana procesija z relikvijo svete Terezije in z zastavami vseh evropskih narodov. — Pomenljivo je zlasti tudi to, da je tridnevnicu za mir vodil po naročilu in v imenu papeževem v francoskem narodnem svetišču italijanski kardinal. — Tridnevica je bila neposredno pred blagoslovljenjem kupole.

Po desetih letih je dozidana bazilika sv. Terezije Det. J. v Lizijéju. Stroški so znatni, saj se je porabilo nič manj ko 125 milijonov frankov. Temeljni kamen je bil vložen in blagoslovljen 30. septembra 1929. Da so mogli dobiti primeren temelj za zidavo in za kripto (spodnjo cerkev), je bilo treba odpeljati več ko 300.000 kubičnih metrov zemlje. Kripta, ki že sama predstavlja krasno svetišče, je bila

blagoslovljena že l. 1932. Nazadnje je bila dodelana kupola in tako vse delo dovršeno.

Actio Mariana. — Marijanska akcija (dejavnost) je Marijansko apostolstvo, ustanovljeno v južni Afriki pred tremi leti, ki ima namen širiti Marijino češčenje zlasti potom tiska, filma in radija, to češčenje podpirati in poglobljati. V ta namen je ustanovljen tudi poseben list »Kraljica kraljestva Kristusovega«, ki izhaja zaenkrat le v nemškem jeziku. To »akcijo« je potrdilo in blagoslovilo že več škofov.

Še in še se ponavljajo izredna in hipna ozdravljenja med romarji v Lurdu. Šef zdravniške pisarne dr. Vullet poroča o ozdravljeni gdč. Alojziji Pruvost. Stara je 32 let in bila že devetkrat operirana. Od novembra 1938 dalje je bila neprestano v zdravniški oskrbi. Bolezen je imela v hrbtenici in desni nogi, tako da je morala imeti ovoj iz mavca in trajno ostati v postelji. 21. junija 1939 se je pripeljala gdč. Pruvost z romarskim vlakom v Lurd. 24. junija so jo nesli v kad lurške vode.

Kongres Kristusa Kralja: Zastopstvo akademske zveze pri sprevodu na Stadion

Takoj po prvi kopeli je bila zdrava. Vse bolečine in krči so takoj zginili. Mogla se je gibati in kretati kakor človek, ki ne čuti nobenih nerednosti; imela je slast do jedi. Zdravniška komisija je ugotovila popolno ozdravljenje. Končna razsodba bo razglašena šele po enem letu.

Dvorana zadnje večerje je edino svetišče v Palestini, ki ni v krščanskih rokah. Na Evharističnem kongresu v Palermo je bil sprejet predlog, naj se vsi krščanski krogi prizadevajo, da se ta sveti prostor čimprej izroči krščanskim vernikom. Dvorane zadnje večerje so se polastili Turki l. 1551. Od tega časa se je opravila tu sveta daritev samo enkrat, namreč l. 1860.

V polnem zaupanju na varstvo Marije, Kraljice španske države, so se katoliški Španci borili za rešitev svoje domovine, ki je bila v nevarnosti, da jo pogoltne in uniči divji in brezbožni komunizem. V zavesti, da jim je Marija pomagala do častne zmage, so imeli že mnogo skupnih zahvalnih cerkvenih svečanosti, ki se jih je udeležil ves narod s svojimi voditelji vred. Tako proslavo so imeli nedavno na kraju, kjer je sloveča in največja božjepotna Marijina cerkev Pilar v Saragosi. Tu v središču češčenja Device Pilarske so proslavili praznik vstajenja Španije ne le sedanja vlada z zmagovalcem Frankom na čelu, ampak tudi neštete množice vernikov iz vseh stanov in slojev. Po sveti maši je general Franko sam imel navduševalen in prelep govor na trgu in poudarjal, da je španski narod zmagal le v duhu vere in globokega češčenja Matere božje. Njegove besede so bile ena sama hvalnica na čast Brezmadežni, presrčna zahvala za njeno pomoč Španiji. Brez nje — je rekel — ki je posredovala vseh milosti, bi ne praznovali tega veličastnega zmagoslavja.

Španski narod z voditelji vred nam je najlepši zgled, kako je treba v duhu vere in zaupanja na božjo pomoč in na varstvo Marijino sprejeti in preživljati tudi dneve poskušnje. Ali smo pri nas v tem pogledu tako utrjeni in neomajni kot Španci? Ali nas prežemajo božje kreposti vera, upanje in ljubezen tudi v dneh, ko si je treba naprtiti nekoliko več žrtev!? Bridke skušnje preteklih dni, ko so nenadno prišli vpoklici na orožne vaje, so marsikoga razočarale... Španci naj nam bodo za zgled.

Prelep oklic je razposlal svojim vernikom tudi primas belgijski, kardinal in nadškof v Mehlinju van Roey. Iz njegovega pastirskega pisma nekaj odstavkov:

V teh težkih urah (pa Belgija ni v vojski) opominjamo vse vernike na veliko dolžnost molitve. Obrnimo se zaupljivo in ponižno

do vseмогоčnega Boga; prosimo njegovo neskončno usmiljenje, da nam prizanese.

Rotimo brez izjeme vse vernike, da zvesto spolnjujejo svoje verske dolžnosti, da žive docela krščansko in da spravijo v red svoje verske zadeve. Prosim dalje, da natančno spolnujete zapovedi, ki zahtevajo нравno življenje in javno poštenost. Cerkev naj bodo ves dan odprte, da v njih verniki lahko opravijo svoje molitve in pobožnosti...«

Družbi Jezusovi načeluje kot generalni predstojnik že 25 let p. Vladimir Lédochow-ski. 24. septembra 1889, torej pred 50 leti, se je mladi klerik Vladimir odločil za delo v jezuitskem redu. Oba jubileja je tiho in skromno z ozirom na usodo, ki jo preživlja Poljska, njegova domovina, praznoval v krogu svojih sobratov v Rimu. Pričujoč je bil tudi kardinal Peter Boetto S. J., in predstojniki raznih konventov. — Družba Jezusova ima točasno 50 provincij, 45 misijonov in 26.000 članov.

Lepa naredba. Minister za prosveto na Grškem je izdal naredbo, ki so jo prejeli vsi šolski ravnatelji in voditelji državnih in zasebnih šol in zavodov, in nujno naroča, naj pošiljajo učence ob nedeljah in zapovedanih praznikih v cerkev. Učence spremljajo v cerkev učitelji, ki se vrste. Vsi učitelji so dolžni biti pri sv. maši ob nedeljah in praznikih, da dajo mladini dober zgled.

Nova maša na fronti. V neki izpraznjeni vasi ob Maginotovi utrjeni črti je škof iz Metzja posvetil nekega dijakona za mašnika. Navzoči so bili pri obredu mašniškega posvečenja vojaški kurati, vojaki so pa okrasili cerkvico za to slovesnost. Drugi dan so imeli novo mašo v strelskih jarkih.

Korak nazaj. Veronauk na šolah v bivši Avstriji je po naredbi naučnega ministra postal neobvezen predmet in v spričevalih nima označbe. Staršem se dovoljuje, da svojevoljno ali priglase svoje otroke k uri krščanskega nauka, ali pa ne. Od 14. leta dalje odločajo o tem dijaki sami!

Govorijo o redu in miru, ki ga vpeljujejo ruski boljševiki v zasedeni Poljski. Ali je to red in mir, da so, kakor pišejo listi, rdeče oblasti dale odpeljati v osrednje tabore in zapreti na tisoče oseb, ki so bile znane iz borbe proti boljševizmu? Od 24. septembra t. l. dalje se vse življenje v zasedenem ozemlju Poljske in Ukrajine razvija po predpisih brezbožnega komunizma. Ob nedeljah delajo vsi uradi, šole, tovarne in vsa podjetja. Bog nas varuj takega miru in reda!

Med žrtvami, ki so padle za Cerkev in Ukrajino je tudi starček, grškokatoliški metropolit dr. Andrej S e p t i c k i, nadškof v Lvovu. Že svoj čas je bil v sovjetskem ujet-

ništvu, pa je bil rešen. Zdaj so ga zopet ugrabili, odpeljali brez ozira na njegovo starost (80 let) in brez ozira na bolezen. Listi poročajo, da je ustreljen. Dr. Szepticki je bil potomec stare ukrajinske rodovine, človek velikega duha, plemenitega srca, oče in mati Ukrajincev, njihov duhovski in narodni voditelj.

Pomoč Poljakom. Največ beguncev s Poljske se je zateklo v Romunijo. Med njimi je tudi zastopnik sv. očeta, nuncij msgr. Corlesi, ki je takoj organiziral pomožno akcijo zlasti za tiste, kateri so brez sredstev in bolehnih. Njemu sta se pridružila tudi nadškof v Bukarešti in škof v Jassiju. Sv. oče Pij XII. je poslal iz Rima posebnega duhovnika, ki je prinesel prvo podporo najbednejšim.

Odpovedan je mednarodni Evharistični kongres, ki je bil določen za l. 1940 v Nici. Dokler je Francija v vojnem stanju, ni mogoče izvršiti priprav, ki so potrebne za versko prireditve v takem obsegu.

12 novih misijonskih škofov. Na praznik Kristusa Kralja je papež Pij XII. posvetil 12 misijonskih duhovnikov za škofo. Med njimi je en Kitajec, en zamorec, en Francoz itd.

Štiri majhna baltske države (Litvanska, Letonija, Estonska in Finska), ki jih skuša Sovjetija spraviti pod svoje območje, imajo vsega skupaj dobrih 9 milijonov prebivalcev. Med temi je tri milijone katoličanov. Litvanska jih ima največ, namreč 90%. Katoliško življenje je tam močno razvito, posebno lepo uspeva mladinska organizacija, ki ima tri skupine: za visokošolce, za srednješolce in za ljudskošolsko mladino.

Spokorna božja pot. V noči od 30. sept. na 1. okt. so imeli katoliški meščani v Rimu skupno spokorno romanje. Procesija je krenila opolnoči iz bazilike sv. Pavla (fouri le mura) in je dospela ob štirih zjutraj do Marijine starodavne cerkve »Castel di Leva«, kjer je veliko udeležencev (domačih in tujih) pristopilo k sv. obhajilu. Pobožni udeleženci so molili, da bi se kmalu povrnila sprava in mir med krščanske narode.

Vojaški škof ranjen. V posebno avdienco je bil sprejet pri sv. očetu Piju XII. škof Gavlina, prošt poljske armade. Bil je na bojišču ranjen, njegov osebni tajnik je pa padel zadet od krogle.

Menjava neznatnega, a važnega »orodja«. Ko je bil pred letom lyonski nadškof Gerlier (poprejšnji lurški škof) sprejet pri Piju XI., je izročil svetemu očetu preprost molek z besedami: »Ta-le molek pošilja Vaši svetosti duhovnik lyonske škofije. Nanj je svoj čas opravljaj molitve rožnega venca † arski župnik sv. Janez Vianney. Sveti oče je z veseljem sprejel znameniti dar in pristavil: »V za-

meno pa nesite papežev molek«. Pri teh besedah je vročil Pij XI. svoj molek nadškofu, da ga je oddal darovalcu, obenem pa je še rekel: »Sedaj bom opravljaj molitve rožnega venca vsak dan še z večjo tolažbo kot doslej.«

PO DOMOVINI

Času primerne sklepe so sprejeli jugoslovanski katoliški škofje, ki so bili celokupno zbrani na tridnevem posvetovanju proti koncu oktobra v Zagrebu. Predvsem so njih konference bile namenjene skrbi za vzgojo šolske mladine: Prava in popolna vzgoja ni mogoča brez vere, zato je potrebno, da bodo vse vzgojne organizacije prepojene s katoliškimi načeli. Katoliški škofje so dalje z obžalovanjem ugotovili, kako se v mnogih krajih oskranjajo nedelje in prazniki zlasti z raznimi nedopuščenimi deli. Škofovski zbor pričakuje, da bodo tudi pristojne oblasti storile potrebno, da se bodo uveljavljale in spoštovale božje in cerkvene zapovedi, pa tudi postavne odredbe, ki hočejo zavarovati nedeljsko posvečevanje.

Povsod molitve za mir. V Ljubljani se nadaljujejo devetdnevne po vseh cerkvah in po določenem redu. Stolna župnija je oskrbela mirovno romanje na Brezje k Mariji Pomočnici, ki je Kraljica miru. Pri zasebnih in javnih pobožnostih, pri svetih mašah so ukazane prošnje, da bi nam Bog podelil ljubi mir. Enako molitveno mirovno gibanje opazujemo tudi po drugih deželah in državah. Škofje naročajo v škofijskih listih in posebnih okrožnicah, naj se dobri verniki, zlasti tudi mladina, oprijemljejo duhovnega orožja: molitve, sv. maše, sv. zakramentov za dosego miru; naj bolniki darujejo svoje trpljenje v ta namen, naj vsi dobri prevzemajo številne žrtve in jih darujejo Bogu v spravo in za milost miru.

Portugalci so imeli narodno romanje v ondotni Lurd, t. j. na božjo pot v sloveči kraj Fatima, ki je znan po prikazni N. L. Gospe rožnovenske. Romanja so se udeležili s tisoči in tisoči vernikov skoraj vsi portugalski škofje, kakor tudi lisbonski patriarh, kardinal Cerejêira.

Devet škofov je spremljalo pričetkom novembra hrvaške romanje v Rim. Tam so zaprosili sv. Stolico, da bi se pospešila proglasitev bl. Nikolaja Tavelića za svetnika. Romanja so se udeležili: zagrebški, sarajevski nadškof, dubrovniški, krški, križevski, mostarški, senjski, splitski, šibeniški škof.

Kjer je dobra in poštena volja, se da v npravstvenem pogledu marsikaj dobrega doseči. Tako beremo, da je okrajni glavar mesta Travnika in okolice (Š. Bančić) odredil, da so morale s 1. novembrom t. l. vse ženske

strežnice opustiti službe v nočnih lokalih. Meščani so z odobravanjem pozdravili ta odlok. Prav tako je isti glavar določil in uredil službeni čas za vajence in pomočnike.

Plitvička jezera in okolica — doslej brez cerkve. Hrvatski metropolit dr. Al. Stepinac se je zato skupno s senjsko-modruškim škofom odločil, da se sezida v tem širom sveta znanem in občudovanem kraju, polnem krasnih slapov — lepa kamnita cerkev v hrvaškem slogu. Posvečena bo Materi božji, zaščitnici Hrvatske. Nabiranje milodarov v ta namen bo razpredeno po vsem hrvaškem ozemlju.

Starosta med kočevskimi duhovniki, č. kanonik Ferd. Erker, je odšel po plačilo k Bogu dne 13. oktobra 1939. Kot kaplan je dalj časa služboval v Škofiji Loki, nato v št. Vidu nad Ljubljano, 38 let pa je vodil dušno pastirstvo kot župnik in dekan v Kočevju. Mnogo je skrbel za ondotno novo župnijsko cerkev, ki so nje notranjščino prav zadnje čase opremljali s slikami. Pogrebne molitve in obrede je opravil ob asistenci številnih duhovnikov prevzv. g. škof dr. Rožman.

Za mejami. Cerkno je lep trg v kotlini tam daleč za Blegošem. Za dekana imajo prebivalci krepkega Gorenjca, doma iz Gorij pri Bledu: J. Kunčiča, ki je praznoval 28. okt. t. l. srebrni jubilej svojega, za vernike vnetega službovanja. V tem četrstoletju je bilo nanj došlo mnogo trpljenja, saj je moral za nekaj časa celo na Sardinijo. Prenesel je vse. Verniki domače župnije in okoliša so se veselili izrednega slavlja in prosili Boga, naj ohrani skrbnega dekana še in še.

Ljubljanska škofija. Premembe pri oo. jezuitih v Ljubljani: Superior je p. Ludovik Lederhas. Hišni minister: p. Jožef Preac (poprej profesor v Travniku); p. Bogumil Remec (poprej še na študiju v Valkenburgu na Nizozemskem).

Za duhovnega svetnika je imenovan katehet Iv. Žerjav, tajnik pripravljalnega odbora za kongres Kristusa Kralja.

Tržaška škofija. Prestavljeni so bili v zadnjem času sledeči gg. duhovniki: Mihael Planinšek iz Movraža v Trnje, Ernest Bele iz Buzeta v Movraž, Rudolf Barbiš s Suhorja v Črnice pri Buzetu, Bogomil Margon iz Dekanov na Suhorje, Vladimir Rebek iz Šumbrega v Dekane. Dekan in župnik v Ospu Fran Malalan je bil od prefekturne komisije v Pulju obsojen na 3 leta konfinacije. P. Atanazij Kocijančič, frančiškan v Kopru, je bil imenovan za duhovnega pomočnika župnije na Rižani in mu je bilo poverjeno dušno pastirstvo podružnice v Škofijah. Za papeževa komornika s naslovom monsignora sta bila imenovana Andrej Furlan, župnik v Sv. Križu pri Trstu, in Josip Macarol, župnik v Škednju. Za čast-

nega kanonika tržaškega stolnega kapitlja je bil imenovan Josip Glažar, župnik v Sežani, ki je bil obenem postavljen za dekana to-majske dekanije. Umrli je v Trstu zlatomašnik Fran Stefanutti, upokojeni župnik in dušni pastir v Lokvi pri Trstu. Duhovnjiko lokavsko opravlja začasno župnik iz Bazovice.

Za popravo stolne cerkve v Zagrebu je dovolila mestna občina zagrebška 100.000 din podpore, banovina hrvaška pa je naklonila dva milijona dinarjev in že od tega izplačala 460.000 dinarjev. Krasna gotška katedrala je bila v popravilu že celo poletje.

MARIJINE DRUŽINE

»Maras zeme« — Marijino deželo — nazivajo v zadnjem času tolikokrat že imenovano državo Letonijo, ki je nanjo zdaj pritisnila Sovjetija. Zgodovina spričuje, da je bila že nekdanj Letonija, ki je prej imela ime Livonija, središče češčenja Marijinega. Krščanstvo so tam gori vpeljali misijonarji v 12. stoletju. Prvi škof Avguštinec p. Mainard je prvo cerkev v mestu Ikškile posvetil Devici Mariji na čast. Naslov »Marijina dežela« je bil odobren tudi na Lateranskem cerkvenem zboru l. 1215. — Leta 1250 so se naselili v Livoniji cistercijani. Njih redovna hiša je bila prav tako posvečena preblaženi Devici. Za časa reformacije je bilo Marijino češčenje skoraj uničeno. Ko je pa l. 1920 katoliška Cerkev v Letoniji zopet svobodno zadihala, se je brž tudi Marijino češčenje z vso živahnostjo obnovilo, kar priča tudi letošnji Marijanski kongres v Angloni, ki se ga je udeležilo 80.000 katoličanov. V Angloni imajo zelo staro Marijino podobo, ki jo domačini z velikim zaupanjem časte.

Sv. Jakob ob Savi. Dne 21. septembra t. l. smo spremili k večnemu počitku gospo Ivano Kršmanc, vzorno ženo, skrbno mater in gospodinjjo. — Že v mladih letih je stopila v Marijino družbo in se odlikovala v iskrenem češčenju Matere božje. Marijini prazniki so ji bili sreča in veselje; nad vse ljub in drag pa ji je bil mesec maj. Šmarnic ni mogla in smela nikoli opustiti. Zato je bolj zgodaj vstala, da je opravila najnujnejše gospodinjsko delo, potem pa šla sleherni majniški dan k sv. maši. Ljubezen do Matere božje je skušala zbujati tudi pri drugih, zlasti v domači družini, saj so imeli Šmarnice vsak večer tudi doma, ko jim je sama naprej brala in molila. V težavah ni iskala tolažbe pri ljudeh, ampak pri Bogu. Vse svoje zadeve, duševne in telesne, je izročala Jezusu v presv. Rešnjem Telesu. Po cele ure se je mudila pred tabernakljem, zatopljena v prisrčen pogovor z Njim, ki vse ve, vse vidi in vse premore.

Zlasti v četrtkih pred prvimi petki je rada opravila sveto uro in zadoščevala božjemu Srcu za grehe in hudobije, s katerimi ga žali bogopozabni svet.

Katoliške časopise je zelo rada brala in naročala, pa tudi agitirala je vneto za nje. Če ni bilo drugače, je šla tudi od hiše do hiše in iskala novih naročnikov za dobro časopisje.

Močno je ljubila svoje otroke in skrbela za njihovo vzgojo s tem, da jih je poslala v katoliške zavode in jim pripomogla do večje izobrazbe. — Tudi njena radodarnost je bila splošno znana, saj ni šel noben siromak od hiše praznih rok. Kadar je bilo kaj treba — ali za župnijsko in podružniško cerkev, ali za kake cerkvene naprave — je vedno radevolje prispevala.

Kakor njeno življenje, je bila lepa tudi njena smrt. Pri popolni zavesti je dobro pripravljena in previdena s svetimi zakramenti mirno pričakovala, kdaj se ji bodo odprla vrata večnosti. »Ne jokajte,« je tolažila domače in sosede, ki so klečali okoli nje in molili. »O Jezus, pridi k meni!« so bili njene zadnje besede in dih smrti je zavel čez njeno obličje. — Ko je pred nekaj leti v Domu Brezmadežne na Mali Loki opravila duhovne vaje, je rekla: »O, kako srečna sem, ker imam svoje račune z Bogom urejene. To srečo bi vsakemu privoščila.« Upajmo, da za svoje verno in pošteno katoliško življenje že uživa Njega, kateremu je tukaj na zemlji tako zvesto služila. Slovenskemu narodu pa Bog nakloni še veliko takih mater in žen. P. M.

Gornja Radgona. Umrla je bivša dolgoletna prednica Mar. družbe Magdalena Klobasa. Njene vrline je v poslovilni besedi ob odprtem grobu poudarila tov. M. Kocbek:

Draga sestra v Mariji! Dotekla je ura tvoje ga življenja in danes si zapustila svojo domačo hišo, kamor se vrnila nikdar več ne boš. Tvoja ločitev nas zopet živo opozarja, da tu nimamo stalnega bivališča, da smo popotniki v solzni dolini. Komaj se človek dobro zave, čemu živi, že pride grenka smrt in se je treba ločiti. Smrt ne vpraša nič, ali si pripravljen ali ne, ali greš rad ali nerad, ali si bogat ali siromak, ali si star ali mlad. Tudi nič ne izbira, ampak pobira. Zares, nemila, kruta smrt, ki trga najnežnejše vezi! Toda Jezus sam nam pa vliva tolažbo v srce: »Kdor v me veruje, ne bo videl smrti vekomaj... Kdor jê moje meso in pije moji kri, ostane v meni in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

Draga sestra Magdalena! Ti si verovala v Kristusa, ljubila si ga in pogosto prejemale v sv. obhajilu, zato se zanesemo na obljubo nebeškega Ženina, ki te bo obudil poslednji dan za večno življenje v nebesih.

Bila si zvesta članica Mar. družbe, nosila si Marijino podobo ne samo na traku, ampak tudi v srcu; ljubezni do Brezmadežne nisi imela samo na jeziku, marveč si jo kazala v dejanju. O, srečno dekle, ki je zvesta Marijina hči!

Draga Magdalena! Poslavljam se od tebe v imenu tvojih domačih in sorodnikov, ki so te tako ljubili. Težko jim je ob slovesu; toda upanje jih tolaži, da te bodo zopet videli. Poslavljam se tudi v imenu vseh članic Marijine družbe, ki si nam bila zvesta in mila prijateljica. Me te ne bomo pozabile nikdar. Duša tvoja pa prepevaj pri nebeški Materi najlepše pesmi, pesmi čistih, nedolžnih duš!

OPAZOVANJA

Plaščurji na delu. S postopanjem zemarjenih in propalih oseb, ki jim delo ne diši, pa ga tudi ne iščejo, rastejo vsakovrstni zločini: tatvine, ropi, napadi in celo umori. Najbolj pretresljivo in žalostno pa je, da se taki klateži v svoji brezvestnosti in nepojmljivi neobčutnosti tako daleč spozabijo, da si naprtijo satansko početje bogoskrunskih vlovov. Kar je bilo kdaj nezaslišano, se danes neredko ponavlja: oskrunjenje tabernakljev in — groza — celo Najsvetejšega. Tako bogoskrunstvo je izvršil neki potepin v Besnici, in oni dan v trnovski cerkvi v Ljubljani. Človeka obhaja groza, ko pomisli na tako strahotno zločinstvo, pa prešinja tudi začudenje, da dobri Zveličar tudi to hudobijo potrpi, ne da bi jo na mestu kaznoval... Kaj še bo, če take propalosti ne bodo skušali preprečevati vsi, tudi svetni oblastniki, ki imajo pravico in dolžnost javne vzgoje. Socialno reševati, npravstveno blažiti, versko utrjevati — to je naloga vseh, ne le Cerkve in cerkvenih zastopnikov. Koliko bi se v tem oziru lahko storilo in doseglo za preporod, če bi bilo šolstvo in njegova vzgoja zgrajeno na temelju verskih in npravnih načel Kristusove Cerkve, če bi bila šola res verska! Kako je pa danes, ko sme učiti in »vzgajati!« šolske otroke tudi katoliških staršev vsakdo, ki je dovršil predpisane šole brez ozira na to, ali je veren ali neveren, ali je brezbožnež in komunist, ali hodi v cerkev ali ne. — Ali bodo krmarji narodov spoznali, kje je treba začeti, da se zavre pravočasno voz, ki drči v propad!

Kaj bo z našo šolo? Isto, kar smo zgoraj zapisali, je bilo brez dvoma na mislih tudi uredništvu dnevnika »Slovenski dom«, ko je sporočal, da se je neka učenka IV. razreda druge realne gimnazije v Ljubljani dne 25. okt. t. l. prevrgla skozi okno na zunanja tla. Na srečo se smrtno ni pobila.

Clovek se ob takih dogodkih brž vpraša, kaj neki je bilo vmes? ... Pravili so, da je omenjena srednješolka živčno razdrapana, v šoli neugnana, in da je bila prav zaradi nagajivosti lani začasno izključena. Pri občinstvu je navada, da eni morda dolže učiteljstvo, drugi vale krivdo bolj na starše, tretji na šolsko vzgojstvo, ali še na kaj drugega. Mati omenjene dijakinje je dala razna poročila in govorice v listih popraviti in je vso zadevo tako pojasnila, da gre tu le za nesrečo, ki se je zgodila vsled strahu, ko je dekletu slišalo, da je morala mati prav zastran nje priti zopet v šolo.

Mi ne izrekamo sodbe ne na desno ne na levo, saj takih stvari ne sporočamo, da bi ustrezali radovednosti, ampak da opozorimo javnost in poklicane činitelje na nedostatke, ki šolstvu niso v korist in dobro vzgojo le izpodkopujejo.

Kaj bo z našo šolo? Kaj bo z mladino, če se šolska (seveda tudi domača) vzgoja ne bo naslonila na izrazito verstveno in npravstveno podlago! Če zahtevamo versko podlago, hočemo reči, da naj bo vse šolsko ozračje, da naj bo ves pouk in vsaka stroka prežeta krščanskega duha in spremljana s krščanskim obeležjem. Vodilo vse vzgoje mora biti dekalog (božje zapovedi), volja božja.

Otrokom bi morali v šoli kakor v družini vcepljati ljubezen do Boga. (Včasih smo rekli: strah božji, pa ne kakor bi nas bilo strah pred Bogom; saj le strah pred grehom in zastran greha moramo imeti.) Vzgojitelji bi morali vzbujati v mladih srcih zavest, da je ni večje nesreče od smrtnega greha, in da ga ni večjega bogastva kot je posvečujoča milost, sinovstvo božje.

V razmerah, kakršne so današnji dan, morajo starši, učiteljstvo in vsi vzgojitelji kar moči paziti, kaj mladina bere, s kom občuje, kam zahaja, katere družbe se oprijemlje.

In še to: Ko bi imela Marijina družba za dijake in dijakinje povsod vsaj tako oporo, kakor neka druga telesno-vzgojna ustanova, bi pač izginili razni žalostni primeri, ki razburjajo starše in še marsikoga.

RAZNO

Pet sto nagrad je razpisanih in določenih. Kateri jih bodo dobili, kdo ve? Kateri imajo do žrebanja in do nagrad pravico, to je pa bilo povedano na letaku, ki je bil priložen zadnji številki »Bogoljuba«. Ali ste ga izročili tistim, ki na naš list še niso naročeni?

Naročite »Bogoljuba« takoj!

Duhovne vaje za dekleta bodo na Mali Loki pri Ihanu pred božičnimi prazniki od 16. do 20. decembra. Za božične dni in za novo leto je treba imeti duše pripravljene. Najlepše se to zgodi pri duhovnih vajah. — Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale. Oskrbnina za ves čas znaša 85 din. V to vsoto je že tudi všteta vožnja z avtobusom iz Ljubljane in nazaj.

Duhovne vaje za žene in matere bodo v Domu Device Mogočne od 7. do 11. decembra 1939, za dekleta od 26. do 30. decembra. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. — Prijave predstojništvu Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

KONGRES KRISTUSA KRALJA

Resolucije slovenskega zborovanja

(Dalje)

3. Društva.

KKK spominja slovenske starše, da mora biti vsaka vzgoja verska. Zato starši po svoji vesti ne smejo dopuščati svojim odraslaotim otrokom vstopa v nobeno mladinsko društvo, kjer vzgoja ni verska ali kjer vlada celo protiverski duh.

KKK priznava, da so katoliška društva, posebno za mladino, potrebna. Mora pa biti vzgoja v njih verska, t. j. člani se morajo navajati k spolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi in k prejemanju sv. zakramentov, nikdar pa društva ne smejo odvracati od Cerkve in motiti družinskega življenja. Članom se priporoča vstop v stanovske Marijine kongregacije, Katoliško akcijo, Apostolstvo mož in fantov ter druge cerkvene družbe. Najuspešnejše sredstvo za pravilno vzgojo so duhovne vaje v za to določenih domovih. Zato naj društva skrbijo, da se jih člani radi udeležujejo.

Sama zunanja olika in umska izobrazba človeka ne blaži in ne dviga; versko globoko prežeti člani bodo najboljše izobraženi. Mladina naj se po prosvetnih društvih navdušuje za verske vzore in vzgaja za laički apostolat.

Ničesar ne sme biti v katoliških društvih, kar ni v skladu z vero in krščansko moralno. V ženskih organizacijah ničesar, kar ni primereno nežni ženski naravi. Privreditev, izleti in podobno morajo biti ločeni po spolih.

K NAŠIM SLIKAM

Julij Quaglio: Ustanovitev ljubljanske škofije. — Legenda pripoveduje: Po nasilni smrti zadnjega celjskega grofa Urha v Belgradu, se je hotel polastiti njegove dediščine

cesar Friderik III. Urhova vdova Katarina se je branila. Njen vojskovodja je bil Jan Vitovec. Cesar je bil že v Celju. Ponoči se mu prikaže sv. Nikolaj in mu svetuje, naj se umakne v utrjeni grad. Cesar to stori. Ponoči si je mesto osvojil Vitovec. Ko bi bil cesar še v mestu, bi ga Vitovec ujel. V zahvalni spomin je cesar pri sv. Nikolaju ustanovil ljubljansko škofijo. — To legendo je uprizoril na svodu stolne cerkve Julij Quaglio.

V. Steska.

DOBRE KNJIGE

Presveti Zakrament. (Peter Julij Eymard. — Posl. ljubljanski bogoslovci.) II. del. Premišljevanja o svetem obhajilu.

Ta knjiga (I. in II. del) izpopolnjuje vrzel v našem nabožnem, zlasti evharističnem slovstvu. Prva knjiga je posvečena bolj čiščenju sv. Reš. Telesa, ta se bavi s sv. obhajilom.

Pisatelj bl. Eymard je ustanovil kongregacijo duhovnikov presvetega Zakramenta. Njegova služba je, da je čiščenje presvete Evharistije danes tako razširjeno in razgibano, kakor še nikoli.

Cena po različnosti vezave 26, 30, 34 din. Naroča se: Mar. družba v semenišču, Ljubljana.

Zgodovina fare Domžale. Spisal Fr. Bernik, župnik domžalski. 1939. Druga knjiga, z mnogimi slikami.

»Svojim vernikom doma in na tujem v spomin na veliko dobo župnijske in dobredelne ljubezni« — je sestavil vneto delujoči duhovni svetnik Fr. Bernik že drugo zgodovinsko knjigo kot nadaljevanje prve, kjer so ohranjeni spomini na dogodke ob ustanovitvi župnije 1908 pa do leta

1923. Druga (nova) knjiga pa vsebuje vse tako razgibano versko-kulturno in socialno življenje v novi župniji domžalski do danes.

Ta živahni spis priča, kako velikansko delo je bilo izvršeno v teh letih na zunaj: ob prezidavi in slikanju cerkve, ob graditvi novih domov; in na znotraj, ko se je utrjevalo versko-cerkveno življenje, širilo izobraževalno in karitativno gibanje. Knjiga je najlepši dokaz, kaj more doseči za blagor vernikov vnet duhovni pastir, skrben vzgojitelj mladine in gorečnik za slavo božjo, kakršen je pisatelj omenjene knjige, ki so mu v oporo hvaležni in dobri župljani.

Knjiga o domžalski župniji ni le zakladnica nešteti zanimivih dogodkov, ni le lep spomin veselih in bridkih dni, marveč obenem častno spričevalo za celo župnijo, ki je vzajemno s svojim župnikom zavzeta za zdrav kulturni napredek in za blagor verske občine.

Ni dvoma, da bodo hoteli to knjigo brati in imeti ne le domači, marveč tudi tisti sosesčani, ki so razkropljeni po svetu in posebej v Ameriki. Naj vsem okrepi duha vzajemnosti, domoljubja in verske gorečnosti!

Bog med nami. Ta težko pričakovana knjiga za pomoč pri obisku presv. Zakramenta je izšla v II. natisu. Založila jo je Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. — Ocenio prihodnjič!

PROŠNJE IN ZAHVALE

U. G., C. priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Tereziji Det. J. zdravje moža in prosi za milost potrpljenja. — E. M., R. se priporoča sv. Judu Tadm., † misijonarju Ign. Knobleharju ter molitvi dobrih src za pomoč v težki pravni stvari, gmotnih zadevah in boleznih z zahvalo za dosežanje uslišanje.

Na novo progo

Razvoj našega nabožnega tiska je navzlic majhnosti slovenskega naroda dosegel častne višine. Vse to je bilo pri posameznih listih mogoče le z občutnimi bremeni založništva. Lastništvo »Bogoljuba« je žrtvovalo leto za letom neverjetne vsote, da mu je ohranilo sloves ne le dobrega, marveč tudi ličnega in najlepše ilustriranega nabožnega mesečnika.

Množina raznovrstnih verskih listov med nami se da upravičiti in bi se dala še bolj zagovarjati, ako bi nas Slovencev bilo vsaj nekaj stotisočev več. Ravnamo se pač po velikih narodih, ki z lahkoto ustanavljajo in vzdržujejo posebna glasila za pospeševanje posameznih panog verskega življenja in raznih pobožnosti, kakor tudi za razširjevanje izrecnih smeri cerkvenega udejstvovanja.

Vnema Slovencev v tem oziru je hvalevredna. Rado se pa zgodi, da številni cerkveni listi, četudi še tako različni po svojem cilju, zavozijo na iste ali slične kolesnice.

Ker se zaradi tega ob času naročanja več ali manj po resnici slišijo izgovori, da se naši nabožni listi dosti ne razlikujejo, je kazalo, da se

»Bogoljub«

na dve strani bolj usmeri in »specializira«.

1. »Bogoljub« bodi verski družinski list. Krščanske družine so žioljenjske celice katoliške Cerkve. Naše družine ohranjati in vzgajati v krščanskem duhu,

voditi jih tako, da bodo doživljale in sprejemale nadnaravne sadove in milosti cerkvenega leta, skrbeti, da bodo slovenske družine stanice zdravega, versko-nravno vzgojnega potomstva: to je cilj, ki ga mora imeti pred očmi dušno pastirovanje in ki ga hoče »Bogoljub« na vso moč podpirati.

2. V sklopu krščanskih družin imajo brez dvoma važno mesto in tudi prelepo apostolsko službo v smislu Katol. akcije zlasti člani Marijinih družb.

Ta dvojna panoga krščanskega ostvarjanja se lepo ujema, združuje in usovršuje. Zato je čisto naravno, da po dogovoru s Škofijskim vodstvom Marijinih družb ostane »Bogoljub« še za naprej glasilo naših Marijinih kongregacij, ki jim bo posvečal odslej še večjo pozornost in jim skušal biti res voditelj.

V smislu prve naloge bo »Bogoljub« skrbel, da se bo uveljavljala »Družba (bratovščina) svete Družine«. S tem bo namreč ustrezno tudi nameri prevzo. g. škofa dr. Gr. Rožmana, ki hoče, da se te bratovščine oprimejo vse naše župnije in v župnijah vse družine.

Naj se naše slovenske družine čim bolj usmerjajo po zgledu presvete nazareške družine, da bodo deležne blagodejne sreče in blagoslova, ki ga zagotavlja vestno spolnjevanje vsega, kar priporoča bratovščina presvete Družine.

Seveda bo »Bogoljub« zvesto kot doslej obveščal o življenju in napredku katoliške Cerkve po svetu, po misijonskem polju in po domovini.

Gibalo vsega krščanskega napredka je Katoliška akcija, ki ima v »Bogoljubu« stalno pomoč in pobudo. Kongres Kristus Kralja je zbudil in opogumil novo junaštvo za delo v službi Kristus Kralja. Dane smernice tega veličastnega kongresa so in bodo »Bogoljubu«, ki hoče krepiti duhovno armado Kristusovo, dobrodošlo pomagalo pri vzvišeni nalogi, ki jo mora izvrševati.

Središče in ognjišče, kjer zajemamo vsi ogenj razsvetljenja, notranje moči in hrano krščanske značajnosti — pa nam je presveta Eucharistija, ki je obenem vir in vrelec božje ljubezni. To ljubezen bomo tem globlje občutili, čim bolj bomo z »Bogoljubom« premišljevali dobrotljivost Jezusovega presv. Srca, ki nas je do smrti ljubilo.

Še eno zadevo moramo omeniti: Če delo za svetniško proglašenje Friderika Baraga le počasi napreduje, smo menda z »Bogoljubom« vred vsi Slovenci sokrivi, ker se svetniškemu misijonarju v raznih tegobah svojih premalo priporočamo. Zato bo naš list odslej sprejemal samo prošnje in zahvale, ki se bodo nanašale na našega Baraga. Vsako očitvidno uslišanje naj nam bralci sprofi sporoče.

S preoblikovanim načrtom smo namenili dati »Bogoljubu« tudi drugo obliko, ki bo bolj ustrezala, in širši obseg. Vsaka številka bo odslej za 8 strani povečana.

S tem smo predložili in obrazložili obnovljeni načrt, ki se ga bomo lotili v novem letu z božjo pomočjo in sodelovanjem vseh »Bogoljubovih« prijateljev.

Dolžnost vsakega katoličana je, da širi versko časopisje. »Bogoljub« mora postati versko glasilo v sleherni slovenski družini!

Pet sto nagrad vas čaka! Do nagradnega žrebanja imajo pravico vsi dosedanji in novi, kakor tudi vsi inozemski naročniki.

VSEBINA: Članki: Beseda Petrovega naslednika o novem poganstvu. (J. S.) — KA v boju z brezbožstvom. (Prof. A. Strupl.) — Po kongresu KK. (J. Šimenc.) — Na očetov klic: 12. Kakor na obdelovani njivi. (J. Langerholz.) — Povest: Dve služkinji. (J. Plestenjak. — Konec.) Pesem: Najlepši. (Gr. Mali.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Mar. družine. Opazovanja. Razno. Dobre knjige. Na novo progol!

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 0'50 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za december 1939.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Semenišča, zlasti mehikanska.**

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Katoliška vseučilišča v misijskih deželah.**

Mesečni zavetnik: Sv. Frančišek Ksaver (3).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1 2	Petek Sobota	Eligij, škof Bibijana, dev. muč.	Posvetitev družin presv. Srcu Apostolstvo mož in fantov	Jesenice Boh. Bistrica	Dobrovnik Turnišče
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. adv. Franč. Ks. Peter Krizol., c. uč. Saba, opat Nikolaj, škof Ambrož, šk. c. uč. Brezm. sp M. D. Peter Furjič, spoz.	Slovenski misijonarji Katoliški učenjaki Pokristjanjenje naših šol Krščanska dobrodelnost Naši škofje in njihovi nameni Nedolžnost mladine Adventni duh spokornosti	Ljublj., frančiškanke Zagorje ob Savi Metlika Novo mesto Mošnje Ljublj., stolnica Kamnik	Celje, Sv. Danijel Celje, Sv. Danijel Celje, Marij. cerkev Limbuš Ruše Sv. Lovrene n. Poh.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. adv. Lavr. M. B. Damaz, papež Aleksander, muč. Lucija, dev. muč. Spiridijon, škof Kristina, devica Evzebij, škof	Strah božji v družinah Katoliška akcija pri nas Prezabajoči in zapušteni Poštenje naših deklet Trpeči in preganjani Zalostni, obupani in bolni Uredniki verskih in kat. listov	Kokra Studeneč Šk. Loka, uršulinke Dražgoše Grahovo Zagradec Adlešiči	Sv. Lovrene n. Poh. Puščava Maribor, Sv. Magd. Maribor, Sv. Magd. Maribor, Sv. Magd. Sv. Duh, O-tri vrh Sv. Križ pri Marib.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	3. adv. Lazar, š. Gracijan, škof Urban, V., papež † Evgenij, muč. Tomaž, apostol † Zenon, muč. † Viktorija, d. m.	Vzgoja Kristusovih apostolov Misijski in duhovne vaje Nameni naših bralcev Hrepenenje po Odrašeniku Bengalski misijonarji Mir pri nas in po svetu Duhovniki in bogoslovci	Sorica Turjak Lipoglav Krašnja Sava Ovsiše Lj., Marijanišče	Selca Gor. Sv. Kung. Sv. Marjeta, Pes. Maribor, šolske ss. Sv. Barbara, Sl. g. Sv. Martin, Vurb. Sv. Peter pri Marib.
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	4. adv. Adam, Eva Božič, roj. Gosp. (Stefan, prvi muč.) Janez Evang. Nedolžni otroci Tomaž, škof, muč. Evgenij, škof	Priznava sre za Gosp. prihod Mir ljudem na zemlji Neustrašenost v veri Rast v božji ljubezni Dobra vzgoja v družinah Pogostno obhajilo moških Naši poverjeniki. — ce	M. Loka pri Ihanu Begunje, kaznilnica Planina pri Rak. Sinji vrh Rateče Semič Senčev turn	Sv. Peter pri Marib. Maribor, franč. Maribor, franč. Maribor, franč. Kamnica Maribor, stolnica Maribor, stolnica
31	Nedelja	Silvester, škof	Zahvala za let. dobrote. Umrli	Loke pri Zagorju	Maribor, stolnica

Odpustki za december 1939.

1. Petek, prvi v mesecu. Spomin vseh rajnih iz treh redov sv. Frančiška. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v br. cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. cerkvi; 2. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 3. čl. br. sv. S. J.; 4. istim kakor 12. dan.

2. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zastopujejo za njej storjena razžaljenja in molijo po n. sv. o.

3. Nedelja, prva v m. Sv. Frančišek Ksav. Čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. c. molijo po n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. »Dejanja sv. Destinava«, če molijo za njega razširjenje.

4. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo po n. sv. o.

7. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan.

8. Petek, Brezmadežno spočetje Marije Dev. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 4. čl. r. v. br. v kateri koli cerkvi; 5. čl. škap. br. karmelske M. b. v br. ali žup. c.; 6. onim, ki nosijo

višnjevi škap.; 7. čl. molitvenega apostolstva v javni cerkvi; 8. čl. Marijine družbe; 9. čl. Družbe kršč. družin; 10. čl. br. za duše v v.; 11. čl. Apostolstva sv. Cirila in Metoda; 12. istim kakor 12. dan. — V. o.

12. Torek, Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

13. Sreda, Bl. Janez Marinonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škap.

15. Petek, Osmina Brezmad. spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Četrtek, Sv. Tomaž. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere ter opravijo navadne pogoje.

25. Ponedeljek, Božič. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 2. čl. škap. br. karmelske M. b. v br. ali žup. c.; 3. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 4. čl. Marijine družbe; 5. čl. Družbe kršč. družin; 6. čl. br. sv. Družine; 7. čl. br. za duše v v. — V. o. — Odpustke rimskih postajnih cerkvah morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni na koncu letošnje priloge št. »Bogoljubu«.

27. Sreda, Sv. Janez Ev. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. sv. S. J. kakor 8. dan; 3. čl. družbe sv. Petra Klav. kakor 21. dan.

31. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

V vsakem 3ru Kneippove

se nahaja prazeno sladno jedro,
kakor na primer jedrce v orehu

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

Izšla je
DRUŽINSKA PRATIKA

za leto 1940 in se že dobiva pri vseh veletržicah in v knjigarnah. Na to posebno opozarjamo manjše trgovine po deželi in sejmarje. — Cena kljub večji obsežnosti nespremenjeno ista.

All se hočete svojega **revmatizma, protina** osvoboditi?

Trganje in zbadanje po udih in sklepih, otekli udje, skrivljene roke in noge, trganje, zbadanje in ščipanje po raznih delih telesa, pa tudi slabost oči so čisto posledica revmatizma in bolečin v kosteh, katere je treba odpraviti, ker se sicer bolečine še stopnjujejo.

Nudim Vam

sredstvo, ki razkraja sečno kislino, pospešuje izmeno snovi in izločevanje

domače zdravljenje s pitjem

Sredstvo je umetno pripravljeno strogo po naravi iz čudovitega zdravilnega vreleca, ki ga je podarila dobra mati narava.

Pišite mi takoj in dobili boste povsem zastonj poučno razpravo.

Poštno zbiralno mesto:

Ernst Pasternack, Berlin S. O.,

Michaelkirchplatz Nr. 13, Abt. H 305

Jugoslovanska tiskarna

v Ljubljani

Kopitarjeva ul. 6

dobavlja v okusni opremi: knjige, brošure, cenike, jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine, bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

knjigotiska, litografije ali bakrotiska

I z d e l u j e t u d i
vse za ilustriranje tiskovin po-
trebne osnutke, risbe, predloge in

klišee

Postrežba točna

Umerjene cene

